

ȘTIRI MISIONARE

2024

© 2023 – Editura Viață și Sănătate

Redactare: Geanina Constantin

Corectură: Lavinia Goran

Tehnoredactare: Liliana Dincă

Cărțile Editurii Viață și Sănătate pot fi achiziționate
prin rețeaua sa națională de librării
www.viataisanatate.ro/librarii

Pentru comenzi prin poștă sau agenți de vânzare:

Editura Viață și Sănătate

Telefon: 021 323 00 20, 0740 10 10 34

Fax: 021 323 00 40

E-mail: comenzi@viataisanatate.ro

Site: www.viataisanatate.ro

ISSN 2457-9114

CUPRINS

TRIMESTRUL 1	5
Sabatul 1 – 6 ianuarie 2024	
Descoperirea lui Isus într-o carte sfântă.....	6
Sabatul 2 – 13 ianuarie 2024	
Strigătul inimii lui Radostin	7
Sabatul 3 – 20 ianuarie 2024	
Am luptat și am câștigat	9
Sabatul 4 – 27 ianuarie 2024	
Rugăciune ascultată în Perth.....	11
Sabatul 5 – 3 februarie 2024	
Renunțarea la Dumnezeu (I)	12
Sabatul 6 – 10 februarie 2024	
Invitat la biserică (II).....	14
Sabatul 7 – 17 februarie 2024	
Povara este ridicată (III).....	16
Sabatul 8 – 24 februarie 2024	
Petrecere de rămas-bun în Sabat (IV)	17
Sabatul 9 – 2 martie 2024	
Credințioșia face multe (V)	19
Sabatul 10 – 9 martie 2024	
Fără muncă, fără mâncare (VI)	21
Sabatul 11 – 16 martie 2024	
Piele și os (VII)	22
Sabatul 12 – 23 martie 2024	
Pălărie în loc de păr (VIII)	24
Sabatul 13 – 30 martie 2024	
Valdenzi în Polonia	26

TRIMESTRUL 2	28
Sabatul 1 – 6 aprilie 2024	
Vulcan, incendii și COVID-19	29
Sabatul 2 – 13 aprilie 2024	
Gimnastă credincioasă în Italia	31
Sabatul 3 – 20 aprilie 2024	
Eleva credincioasă din Italia	32
Sabatul 4 – 27 aprilie 2024	
Povestea a doi vecini	34
Sabatul 5 – 4 mai 2024	
Scrisori către cei bogați și celebri	35
Sabatul 6 – 11 mai 2024	
Un înger, patru întâlniri	37
Sabatul 7 – 18 mai 2024	
Inimi deschise	39
Sabatul 8 – 25 mai 2024	
Fuga de biserică (I)	41
Sabatul 9 – 1 iunie 2024	
Fuga de biserică (II)	42
Sabatul 10 – 8 iunie 2024	
Oraș neevanghelizat în Nigeria.....	44
Sabatul 11 – 15 iunie 2024	
Nu cărnii de porc, da Sabatului!.....	46
Sabatul 12 – 22 iunie 2024	
Evanghelizarea unor vorbitori de limba rusă	48
Sabatul 13 – 29 iunie 2024	
Refugiu pentru vorbitorii de limba rusă.....	50
TRIMESTRUL 3	52
Sabatul 1 – 6 iulie 2024	
Șamanul uluit (I).....	53

Sabatul 2 – 13 iulie 2024	
Șamanul uluit (II).....	54
Sabatul 3 – 20 iulie 2024	
„Cu rugăciune și cu post”	56
Sabatul 4 – 27 iulie 2024	
Scânteii din cauza Sabatului (I).....	58
Sabatul 5 – 3 august 2024	
Răsturnare neașteptată de situație (II).....	59
Sabatul 6 – 10 august 2024	
Rugăciune stăruitoare (III).....	61
Sabatul 7 – 17 august 2024	
Alegerile alimentare stârnesc revoltă (IV)	63
Sabatul 8 – 24 august 2024	
Casa transformată în biserică (V)	65
Sabatul 9 – 31 august 2024	
Un vis schimbă viața tatălui (VI).....	67
Sabatul 10 – 7 septembrie 2024	
„Advenștii sunt oameni buni” (VII)	69
Sabatul 11 – 14 septembrie 2024	
Împlinirea unui vis despre tofu (VIII).....	70
Sabatul 12 – 21 septembrie 2024	
Aducerea Armeniei la Hristos (IX)	72
Sabatul 13 – 28 septembrie 2024	
O biserică ridicată pe gunoaie.....	74
TRIMESTRUL 4	76
Sabatul 1 – 5 octombrie 2024	
Un sentiment apăsător în tabără	77
Sabatul 2 – 12 octombrie 2024	
Redeșteptare în Columbia rurală	78
Sabatul 3 – 19 octombrie 2024	

O sămânță de Sabat	80
Sabatul 4 – 26 octombrie 2024	
Puterea rugăciunii în Uzbekistan.....	82
Sabatul 5 – 2 noiembrie 2024	
Carte nedorită primită prin poștă	83
Sabatul 6 – 9 noiembrie 2024	
Nu am trimis pe nimeni!	85
Sabatul 7 – 16 noiembrie 2024	
De la căutător de insigne la angajat al taberei	87
Sabatul 8 – 23 noiembrie 2024	
Sincronizarea perfectă a lui Dumnezeu	89
Sabatul 9 – 30 noiembrie 2024	
Te rog, rămâi!	91
Sabatul 10 – 7 decembrie 2024	
Cadou pentru o femeie bine îmbrăcată	93
Sabatul 11 – 14 decembrie 2024	
Un vis în Dallas	94
Sabatul 12 – 21 decembrie 2024	
Kingston găsește speranță.....	96
Sabatul 13 – 28 decembrie 2024	
Cheia unui sat din Alaska	98

TRIMESTRUL 1

Descoperirea lui Isus într-o carte sfântă

de Andrew McChesney

Într-un oraș european, Paul mergea din casă în casă pentru a le vorbi oamenilor. Avea la el o Biblie și cartea sfântă a unei alte mari religii mondiale. Într-o zi, a ajuns la o casă, iar un bărbat a deschis ușa. Respirația lui mirosea a fum de țigară.

— Mi-ar face mare plăcere să vă ofer un cadou, a spus Paul.

— Ce fel de cadou? a întrebat bărbatul.

— Am această Biblie..., a spus Paul.

— Nu vreau o Biblie, l-a întrerupt bărbatul, pentru că eu aparțin unei alte religii. Probabil că tu ești creștin.

— Am și cartea sfântă a religiei tale, a continuat Paul.

Bărbatul a fost surprins. Brusc, părea interesat de carte.

— Bine, citește-mi ceva, dar numai din cartea mea sfântă, nu din Biblie, a insistat el.

Paul a deschis cartea sfântă și i-a citit despre Isus. Surpriza bărbatului a crescut.

— Este Același Isus ca în Biblie? a întrebat el.

În următoarele câteva săptămâni, cei doi bărbați au studiat patru lecții despre Isus din cartea sfântă. Omul a observat că în carte nu se vorbește despre faptul că Isus a fost răstignit, dar se prezice faptul că El va reveni. A văzut că atât oamenii din religia sa, cât și creștinii așteptau revenirea lui Isus.

Când Paul venit la el pentru cea de-a cincea lecție, bărbatul nu era acasă. A trecut un an și, într-un Sabat, omul și-a făcut apariția la biserica lui Paul.

— Vreau să frecventez această biserică, a spus el. Pot?

A fost rându-lui lui Paul să fie surprins.

— Vreau să-L urmez pe Hristos, a continuat bărbatul.

De atunci, el a venit la biserică în fiecare Sabat. Bărbatul a mărturisit că citirea cărții sfinte nu umplea golul din inima lui și nu îi oferea niciun Mântuitor pentru păcatele sale. Acum, voia să fie botezat.

— Isus spune că trupul este templul Duhului Sfânt, i-a zis Paul. Vrei să scapi de țigări? Isus a spus: „Dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi” (Ioan 8:36). Trebuie să alegi între Isus și țigări. Poți să arunci țigările astăzi, dacă alegi lucrul acesta!

Bărbatul părea speriat.

— Este imposibil! a izbucnit el.

Dar apoi a băgat mâna în buzunar și a aruncat pachetul de țigări la coșul de gunoi.

— Isuse, dă-mi biruință asupra țigărilor! s-a rugat el. Vreau să fiu liber.

Târziu, în noaptea aceea, l-a sunat pe Paul.

— Este groaznic, a spus el. Mă simt cumplit. Nu pot trăi fără țigări.

Cei doi bărbați s-au rugat împreună la telefon. Dumnezeu le-a ascultat rugăciunea și i-a dat bărbatului biruința. În cei patru ani și jumătate care au trecut de atunci, nu a mai fumat niciodată. Astăzi, este conducătorul Departamentului de Evanghelizare al bisericii. „Îi iubește pe oameni și așteaptă cu nerăbdare revenirea lui Isus”, a declarat Paul pentru *Adventist Mission*.

Vă mulțumim pentru sprijinul acordat Misiunii Adventiste, ale cărei Centre de Misiune Globală îi ajută pe oameni să înțeleagă cum trebuie să împărtășească vestea bună a mântuirii cu oameni prețioși din alte religii ale lumii!

Sabatul 2 – 13 ianuarie 2024

Strigătul inimii lui Radostin

de Andrew McChesney

Lui Radostin nu-i plăcea viața pe care o avea. Prietenii săi nu exercitau o influență bună asupra lui. Era implicat în afaceri cu

substanțe ilegale și comitea tot felul de infracțiuni. Inima lui striga constant: „Vreau să mă schimb, vreau să mă schimb, vreau să mă schimb, vreau să mă schimb!”

Când a mai crescut, Radostin s-a căsătorit și a avut doi fii. Erau vremuri grele, așa că a părăsit țara lui natală, Bulgaria, în căutarea unui loc de muncă. În timp ce lucra în Europa de Vest, și-a făcut prieteni noi. Tânjea după adevăr. Își dorea ca noii săi prieteni să-i dezvăluie adevărul. Inima lui striga constant: „Cum mă pot găsi oamenii care cunosc adevărul?”

După un timp s-a mutat din nou, în căutarea unui loc de muncă mai bun, dar, în șase săptămâni, a rămas fără nimic. S-a trezit locuind într-o cameră mică, închiriată, fără bani și fără mâncare. Îi era foarte, foarte foame.

Într-o noapte, inima lui a strigat disperată către Dumnezeu. „Doamne, ajută-mă!” a spus el, rugându-se pentru prima dată în viața lui. „Trimite-mi pe cineva!”

În dimineața următoare, cineva a bătut la ușa lui. Era un bărbat îmbrăcat la costum. În mână avea o Biblie. Radostin a înțeles că Dumnezeu îl trimisese pe acel bărbat ca răspuns la rugăciunea sa.

Bărbatul, pe nume Paul, i-a adus mâncare lui Radostin și l-a invitat la biserică. Deși a fost foarte surprins, Radostin s-a dus. Nu mai fusese niciodată la o casă de rugăciune în care să simtă dragostea lui Dumnezeu. Inima lui a fost atinsă și a plâns.

Întorcându-se în Bulgaria, el a povestit în repetate rânduri familiei sale despre întâlnirea cu Dumnezeu și despre faptul că a experimentat dragostea Sa la biserica lui Paul. Își dorea foarte mult să se întoarcă la biserică, dar nu era sigur că soția lui ar fi fost de acord cu mutarea. La fel ca el, și ea fusese crescută într-o altă religie mondială. Radostin s-a rugat: „Doamne, dacă este voia Ta, dacă Tu ești Dumnezeu, ajută-ne! Dacă biserica lui Paul este adevărata Ta biserică, trimite-mă acolo împreună cu familia mea. Vreau ca viața mea să se schimbe complet.”

Într-o zi, soția lui Radostin l-a anunțat brusc:

— Nu mai vreau să trăiesc în Bulgaria. Vreau să locuiesc în orașul unde se află biserica lui Paul.

Radostin și-a dat seama că era voia lui Dumnezeu ca el și familia lui să se mute. De asemenea, și-a dat seama că soția lui dorea să îl cunoască pe Dumnezeu. Prin urmare, familia s-a mutat.

Astăzi, Radostin este un membru activ al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și merge la biserica lui Paul în fiecare Sabat.

Vremurile încă sunt grele, dar el nu își mai face griji. „Nu ne rugăm ca Dumnezeu să ne dea totul, ci ne rugăm ca El să ne protejeze de rău”, a declarat el pentru *Adventist Mission*. „Cerem ca El să ne ajute să ieșim biruitori din încercări.”

Radostin nu are nicio îndoială că Dumnezeu îi ascultă rugăciunile. La urma urmei, Dumnezeu a auzit strigătul inimii sale după schimbare. „Nu am fost o persoană bună în tinerețe”, mărturisește el. „Dar, slavă Domnului, El chiar mi-a schimbat inima!”

Vă mulțumim pentru sprijinul acordat Misiunii Adventiste, ale cărei Centre de Misiune Globală îi ajută pe oameni să înțeleagă cum trebuie să împărtășească vestea bună a mântuirii cu oameni prețioși din alte religii ale lumii!

Sabatul 3 – 20 ianuarie 2024

Am luptat și am câștigat

de Andrew McChesney

Pedro a fost șocat de modul în care a fost întâmpinat când s-a întors de la biserica din Mozambic.

— Să nu te mai duci la Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea! i-a poruncit sora lui. Nu este o biserică bună, pentru că are profeți mincinoși. Dacă te mai duci, nu mai poți locui aici.

Mintea lui Pedro s-a umplut de gânduri. Problemele familiale din orașul său natal, Beira, îl forțaseră să se mute la 1.140 de kilometri depărtare, în casa surorii sale din capitala Mozambicului, Maputo. Fiind nou în oraș, nu participase la câteva servicii divine pentru că se aflase în căutarea unei biserici adventiste. Acum, găsisse o biserică, se închinase acolo pentru prima dată și se întorsese acasă numai ca să descopere că sora lui îi cerea să nu se mai ducă acolo niciodată.

Pedro s-a rugat și a continuat să meargă la biserică. Sora lui a încetat să își mai împartă mâncarea cu el. Spera că foamea îl va face să se răzgândească. Dar membrii bisericii i-au dat să mănânce.

Pedro l-a mulțumit lui Dumnezeu pentru grija Sa și a continuat să meargă la biserică.

Într-o dimineață de Sabat, în timp ce se pregătea să plece la biserică, sora lui i-a spus să nu se mai întoarcă.

— Încă refuzi să mă ascuți și insiști să mergi la biserica ta? I-a întrebat ea. Înseamnă că nu mai vrei să locuiești aici, din moment ce nu te conformezi regulilor casei.

Pedro s-a întristat, dar nu s-a descurajat. Și-a dat seama că nu era prins într-un conflict cu sora sa, ci într-o luptă spirituală între Isus și Satana. Și-a amintit cuvintele din Efeseni 6:12: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.”

A mers la biserică și i-a cerut pastorului și membrilor bisericii să se roage pentru el. Mai târziu, când s-a întors acasă, a fost dat afară.

Un prieten l-a lăsat pe Pedro să stea la el timp de două nopți. Apoi, un membru al bisericii i-a oferit lui Pedro o slujbă ca îngrijitor, asigurându-i, în schimb, cazare și masă.

Astăzi, Pedro încă lucrează ca îngrijitor și este liber să se închine lui Dumnezeu în fiecare Sabat. El crede cu tărie că Dumnezeu lucrează la inima surorii lui. Prietenia lor a fost restabilită, iar ea nu

mai insistă ca el să nu mai meargă la biserică în Sabat. Pedro speră că, într-o zi, ea va accepta întregul adevăr biblic și va învăța să aprecieze scrierile inspirate ale lui Ellen G. White. „M-am îmbrăcat cu armura lui Dumnezeu”, mărturisește el. „Am luptat și am învins, și «pot totul în Hristos, care mă întărește»” (Filipeni 4:13).

Vă mulțumim pentru darurile care sprijină misiunea Școlii de Sabat, ajutând la răspândirea veștii bune despre revenirea lui Isus în Africa și în întreaga lume!

Sabatul 4 – 27 ianuarie 2024

Rugăciune ascultată în Perth

de Joe Peola

Margaret și soțul ei, Levana, stăteau într-o dimineață în sufrageria lor din Perth, Australia, după ce se întorseseră dintr-o călătorie pe care o făcuseră în Papua-Noua Guinee, țară aflată la aproximativ 4.500 de kilometri distanță.

Margaret medita în liniște la cuvintele pe care tatăl ei i le spusese la aeroport. După ce se rugase împreună cu ea, îi zisese:

— Margaret, Isus Se va întoarce foarte curând. Când vei ajunge la casa ta din Perth, Dumnezeuul meu va fi la ușa ta a doua zi.

Nu departe de casa lui Margaret și a lui Levana, Jo Laing, care era colportoare, și câțiva prieteni de-ai ei se rugau într-o biserică adventistă. Se rugau înainte să înceapă ziua de colportaj. Câteva ore mai târziu, Jo a bătut la ușa casei lui Margaret și a lui Levana. Casa lor nu era cu nimic diferită de celelalte case de pe stradă.

Levana a deschis ușa și s-a uitat politicos pe cartea de bucate pe care i-a arătat-o Jo, dar nu a exprimat un interes real pentru carte. Apoi, Jo i-a dat un exemplar din *Tragedia veacurilor*, scrisă de Ellen G. White, și a început să-i vorbească despre ea.

Levana a răsfoit câteva pagini și a strigat către soția sa:

— Avem această carte? a întrebat el.

Margaret a venit la ușă și i-a confirmat faptul că aveau cartea. Margaret i-a povestit lui Jo că fusese adventistă de ziua a șaptea. I-a povestit totul cu mult entuziasm.

— Tocmai ne-am întors din Papua-Noua Guinee, a spus ea. Ultimul lucru pe care mi l-a spus tata a fost că se va ruga ca Dumnezeu să apară la mine acasă.

Era o zi toridă în Perth, cu 43°C, dar Jo a simțit cum i se zbârlește pielea pe brațe. Ea și Margaret s-au privit una pe cealaltă zâmbind și s-au minunat de modul în care Dumnezeu răspunsese la rugăciunea tatălui ei.

— N-ar fi grozav dacă aş putea să vin la biserica ta să împărtășesc această experiență? a întrebat Margaret.

— Bineînțeles, a fost de acord Jo, iar cele două au făcut schimb de numere de telefon.

Câteva săptămâni mai târziu, cu lacrimi în ochi, Margaret stătea la amvonul Bisericii Adventiste din Bickley și își împărtășea povestea despre cum Dumnezeu a găsit un miel rătăcit.

Dumnezeu a folosit o femeie din Australia, cu un exemplar din *Tragedia veacurilor*, pentru a răspunde la rugăciunea înflăcărată a unui tată din Papua-Noua Guinee.

În 2023 și 2024, alăturați-vă Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din întreaga lume în promovarea și distribuirea în masă a cărții „Tragedia veacurilor”!

Sabatul 5 – 3 februarie 2024

Renunțarea la Dumnezeu (I)

de Andrew McChesney

Sekule, un băiețel în vârstă de cinci ani, era îngrozit de avertizările bunicii cu privire la iad.

— Trebuie să fii bun, îi tot repeta bunica. Dacă nu ești bun, vei ajunge în iad.

— Cum adică „vai ajunge în iad”? a întrebat băiatul la un moment dat.

— Dacă minți sau furi, vei sfârși în flăcările veșnice, i-a explicat bunica. Vei simți flăcările toată veșnicia.

Cuvintele bunicii au provocat o teamă imensă în inima copilului. Era confuz. Pe de o parte, bunica spunea că Dumnezeu este iubire. Pe de altă parte, îi spunea că, dacă mințea, avea să ajungă în iad. Sekule se temea pentru că, uneori, mai mințea.

Băiatul nu știa ce să facă. Nu putea să discute cu părinții lui. Locuiau în Muntenegru, o țară comunistă la vremea aceea, și nu erau creștini. Bunica era singura creștină pe care o cunoștea în satul său.

Într-o zi, când nu era nimeni prin preajmă, s-a ascuns după un tufiș și l-a certat pe Dumnezeu.

— Nu știi de ce spun oamenii că ești iubire, a spus el. Nu ești iubire, ci un monstru. De ce m-ai creat? Ca să sfârșesc în flăcări? Trebuie să fiu mereu credincios, să nu mint și să nu fac lucruri rele? Nu pot să cred în Tine și nu voi crede în Tine. Ești un monstru!

Sekule o terminase cu Dumnezeu. Avea doar cinci ani și nu era interesat de Dumnezeu.

Nouă ani mai târziu, la vârsta de paisprezece ani, Sekule a fost trimis la un liceu cu internat din Sarajevo, capitala Bosniei și Herțegovinei. Dintre cei șapte sute de băieți de la școală, el era singurul din Muntenegru. Simțind că avea să aibă de dus o luptă grea fiindcă era străin, a apelat la violență pentru a fi acceptat de colegii săi. A luptat aproape în fiecare zi. Dacă cineva îi atingea un fir de păr, îl ataca cu brutalitate. O bătaie l-a lăsat cu o cicatrice pe mână, în urma unei tăieturi de cuțit. Sekule îi teroriza pe ceilalți copii. Când un băiat mai mic a primit un pachet cu mân-

care de acasă, Sekule l-a ținut atârnat în afara ferestrei căminului până când acesta i-a dat pachetul.

După trei ani de bătaie, în Sekule s-a născut dorința de a cunoaște adevărul. Se întreba dacă bunica îi spusese adevărul despre Dumnezeu. Dar ce era adevărul? În Sarajevo existau mai multe religii principale: islamismul, ortodoxia, catolicismul și iudaismul. Sekule se întreba: „Dacă Dumnezeu este Unul singur, de ce există atât de multe religii?” A decis să se familiarizeze cu toate religiile pentru a găsi adevărul.

Sekule Sekulić este un antreprenor înstărit și un credincios adventist din Muntenegru. Citiți mai multe despre el săptămâna viitoare. Vă mulțumim pentru darurile oferite în cadrul Școlii de Sabat, care ajută la răspândirea veștii bune despre Isus în Muntenegru și în întreaga lume!

Sabatul 6 – 10 februarie 2024

Invitat la biserică (II)

de Andrew McChesney

Elev la un liceu din Sarajevo, capitala Bosniei și Herțegovinei, Sekule, care avea șaptesprezece ani, voia să cunoască adevărul, așa că a început să viziteze diverse lăcașuri de cult. Nu a găsit răspunsuri satisfăcătoare la întrebările lui legate de faptul că un Dumnezeu al iubirii ar putea arde pe cineva în iad pentru eternitate. Prin urmare, tânărul s-a hotărât să afle singur adevărul, citind Noul Testament.

În vara aceea, când s-a întors în satul său natal din Muntenegru, a citit câte o carte biblică pe zi. În prima zi, a citit cele douăzeci și opt de capitole din Matei. A doua zi, a citit Marcu. Apoi a citit Luca, Ioan, Faptele apostolilor și Romani. A continuat să citească câte o carte pe zi chiar și atunci când a ajuns la epistolele mai mici, precum Tit și Filimon.

Unele dintre întrebările lui despre Dumnezeu au primit răspuns prin citirea Noului Testament, dar tânjea să afle mai multe informații, așa că a vizitat mai multe lăcașuri de cult. În schimb, nu a vizitat nicio biserică adventistă. Auzise că adventiștii sărbătoreau în fiecare săptămână „Sabatele dulci”, moment în care se angajau în relații sexuale unii cu alții. Își zicea în sinea lui: „Sunt nebuni! Nu au cum să aibă adevărul!”

Nereușind să găsească răspunsuri în numeroasele lăcașuri de cult pe care le-a vizitat, a decis că, cel mai probabil, Dumnezeu nu exista, așa că a încetat să mai citească Biblia.

Mai apoi, o profesoară de la liceu a văzut Biblia lui Sekule. Ea era adventistă și a văzut Biblia în timp ce conducerea facultății efectua percheziții aleatorii în camerele de cămin pentru a vedea dacă băieții ascundeau alcool sau droguri.

— Ai o Biblie! a exclamat ea.

— Da, a spus Sekule.

— Ce ai învățat din ea?

— Multe lucruri.

Ea l-a întrebat despre Daniel, iar Sekule, care avea o memorie bună, i-a dat răspunsuri clare.

— Tu chiar înțelegi ce citești! a zis ea. Ești prima persoană pe care am întâlnit-o care înțelege ce citește. Trebuie să vii neapărat la biserica adventistă.

Sekule nu a îndrăznit să o refuze. Era profesoara lui și se teame că îi scădea nota dacă nu mergea.

— Bine, voi veni, a spus el.

Dar a mințit-o. Nu avea de gând să meargă la biserică.

Sekule Sekulić este un antreprenor înstărit și un credincios adventist din Muntenegru. Citiți mai multe despre el săptămâna viitoare. Vă mulțumim pentru darurile oferite în cadrul Școlii de Sabat, care ajută la răspândirea veștii bune despre Isus în Muntenegru și în întreaga lume!

Povara este ridicată (III)

de Andrew McChesney

Într-o seară de vineri, Sekule stătea la pândă în fața căminului de băieți de la liceul său din Sarajevo, capitala Bosniei și Herțegovinei. Aștepta un băiat care îl insultase. Plănuia să-l bată.

În timp ce aștepta, un prieten i-a oferit coniac. A băut și, după multe alte pahare, amețit de băutura, a leșinat. În dimineața următoare, știa că prietenii lui îl vor tachina fără milă pentru că nu s-a răzbunat pe băiatul care îl insultase. A decis să se ascundă pentru o zi. Dar unde? Brusc, și-a amintit de invitația profesoarei de a merge la biserică. Era o dimineață de Sabat.

Părul lui Sekule era lung și unsuros. Nu-l mai spălase de o lună. Respirația îi mirosea urât. Cu toate acestea, s-a dus la biserică. Când a ajuns, s-a uitat cu atenție, căutând un loc unde să se așeze. Auzise că adventiștii sărbătoreau în fiecare săptămână „Sabatul dulce”, împreunându-se unii cu alții, așa că a ales să stea lângă o bunică. Apoi, zărind o tânără atrăgătoare, s-a așezat lângă ea.

Când pastorul bisericii a început să predice, Sekule a rămas cu gura căscată de uimire. Pastorul dădea răspunsuri biblice la întrebările lui despre Dumnezeu și despre iad. O povară uriașă i s-a ridicat de pe inimă când a auzit că Dumnezeu este, într-adevăr, dragoste (1 Ioan 4:8), că dorește să salveze orice păcătos (Luca 19:10) și că nu va arunca pe nimeni într-un iad veșnic (Maleahi 4:1,3; Psalmii 37:10,11).

După predică, cineva l-a invitat pe Sekule la întâlnirile de evanghelizare, iar el s-a dus. La sfârșitul întâlnirilor, l-a întrebat pe pastorul bisericii:

- Spuneți-mi, vă rog, ce am voie și ce nu am voie să fac!
- Poți să faci tot ce vrei, i-a spus pastorul.

— Nu-mi spuneți asta, a zis Sekule. Spuneți-mi ce pot și ce nu pot să fac!

— Nu mai ai voie să lucrezi în Sabat, i-a spus pastorul.

— În regulă, nu mai lucrez.

— Nu te mai poți duce la școală în Sabat.

— În regulă, nu mă mai duc.

— Nu mai poți să te bați.

— Bine, nu o voi mai face.

— Nu poți consuma carne necurată.

— Bine. Nu voi mai consuma.

— De fapt, îți sugerăm să nu mai mănânci deloc carne.

— Bine, nu voi mai mânca deloc.

Din acea zi, Sekule nu a mai lucrat și nu s-a mai dus la școală în Sabat. Nu s-a mai bătut niciodată și nu a mai mâncat niciodată carne. A fost botezat șase luni mai târziu, la vârsta de optsprezece ani. A acceptat învățăturile adventiste pe loc, pentru că întrebările lui despre Dumnezeu și despre iad au primit răspuns din Biblie.

Sekule Sekulić este un antreprenor înstărit și un credincios adventist din Muntenegru. Citiți mai multe despre el săptămâna viitoare. Vă mulțumim pentru darurile oferite în cadrul Școlii de Sabat, care ajută la răspândirea veștii bune despre Isus în Muntenegru și în întreaga lume!

Sabatul 8 – 24 februarie 2024

Petrecere de rămas-bun în Sabat (IV)

de Andrew McChesney

La două săptămâni după botezul lui Sekule, a izbucnit războiul bosniac. Sekule a fugit de la liceul său din Sarajevo, capitala Bosniei și Herțegovinei, și s-a ascuns timp de cincisprezece zile.

Când s-a întors la cămin pentru a-și recupera bunurile, a descoperit că întreaga clădire fusese incendiată de soldați. Cărțile religioase, pe care le adunase în timp ce căuta adevărul, fuseseră aruncate în mijlocul camerei sale și incendiate. Pierduse totul, așa că s-a întors în satul lui natal din Muntenegru.

Vestea că Sekule se alăturase Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea nu a fost pe placul familiei sale. Tatăl nu înțelegea de ce renunțase la carne, așa că l-a dus la un medic. Mama a crezut că fiul ei fusese vrăjit și a căutat ajutor la cineva care practica magia neagră. Când încercările lor au eșuat, l-au trimis pe Sekule în armată. Era anul 1992, iar războiul bosniac era în toi. Înrolarea unui fiu însemna trimiterea lui la război.

În acele zile, familiile organizau petreceri mari pentru soldații proaspăt înrolați. Părinții lui Sekule au planificat petrecerea lui pentru un Sabat din decembrie. Erau așteptați peste două sute de invitați, dar Sekule a mers la biserică în ziua aceea.

Când soarele iernii a apus, în jurul orei 16:00, tânărul s-a întors acasă. Nu știa la ce să se aștepte. Credea că toată casa va fi plină de rude din țară și din afara ei. Era convins că urma să se confrunte cu tot felul de critici nu doar pentru că ajunsese târziu la propria petrecere, ci și pentru că dăduse dovadă de lipsă de respect.

Și-a găsit bunicul stând pe prispa din fața casei.

— Au venit oamenii? l-a întrebat Sekule.

— Nu.

— Nu?

— Nu.

— De ce nu?

— Nimeni nu știe.

Apoi, oamenii au început să vină. Sekule i-a întrebat:

— De ce veniți acum?

Toți au răspuns la fel:

— Cineva ne-a spus să venim după ora 17:00.

— Cine v-a spus? a întrebat Sekule.

Nimeni nu știa.

În acel moment, Sekule a înțeles că Dumnezeu îl va proteja. Încrăzător, a plecat în armată.

Sekule Sekulić este un antreprenor înstărit și un credincios adventist din Muntenegru. Citiți mai multe despre el săptămâna viitoare. Vă mulțumim pentru darurile oferite în cadrul Școlii de Sabat, care ajută la răspândirea veștii bune despre Isus în Muntenegru și în întreaga lume!

Sabatul 9 – 2 martie 2024

Credincioșia face multe (V)

de Andrew McChesney

În timpul primelor sale săptămâni petrecute în armată, Sekule a fost trimis împreună cu o companie de soldați să lucreze pe un munte din fosta Iugoslavie. Într-o după-amiază de vineri, a primit ordin să scoată cărbuni cu lopata.

— Trebuie să scoți cărbuni timp de cincisprezece minute, să te odihnești zece minute, apoi să scoți iarăși cărbuni timp de cincisprezece minute, i-a spus comandantul.

— Voi lucra timp de două ore și jumătate fără să mă opresc, până la apusul soarelui, dar apoi nu voi mai lucra, a spus Sekule.

— Nimeni nu poate da la lopată timp de două ore, a spus ofițerul.

— Eu pot, a promis tânărul.

Sekule, care învățase să muncească din greu crescând în Muntenegru, a dat la lopată cât de repede a putut. Ceilalți soldați l-au avertizat să o ia mai încet.

— De ce lucrezi atât de repede? l-au întrebat ei.

— Încerc să fac cât pot de mult ca să las mai puțină muncă pentru voi, a răspuns el. Nu-mi pasă de mine însumi. Vreau doar să fac tot ce pot.

Cuvintele sale au trezit respectul celorlalți soldați. Au văzut că voia să îi ajute. Spre surprinderea tuturor, până la apusul soarelui Sekule a reușit să scoată cantitatea necesară de cărbune.

Dar comandantul nu părea să înțeleagă dorința lui de a respecta Sabatul. Într-un alt Sabat, acesta le-a citit soldaților o listă de îndatoriri și a declarat:

— Astăzi veți munci!

Sekule a rămas în picioare.

— Astăzi este Sabatul meu și nu pot face nicio lucrare, a spus el.

Știa că putea face închisoare dacă declara: „Nu voi face nicio muncă”, așa că și-a ales cu grijă cuvintele și a spus: „Nu pot face nicio lucrare.”

— Cum adică „nu poți”? I-a întrebat ofițerul.

— Sunt adventist de ziua a șaptea și nu pot lucra în Sabat, a spus Sekule.

Ofițerul a luat poziția oficială și l-a privit pe Sekule.

— Soldat, cine va lucra în locul tău? I-a întrebat el.

Toți ceilalți soldați au luat poziția oficială.

— Noi vom lucra în locul lui, au spus la unison.

Sekule și-a dat seama în acel moment că era important nu doar să îi fie credincios lui Dumnezeu, ci și oamenilor. Isus a spus: „«Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta.» Iată porunca dintâi. Iar a doua este următoarea: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.» Nu este altă poruncă mai mare decât acestea” (Marcu 12:30,31). Sekule a văzut că, dacă îi trata corect pe ceilalți, și ei aveau să îl trateze corect.

Sekule Sekulić este un antreprenor înstărit și un credincios adventist din Muntenegru. Citiți mai multe despre el săptămâna viitoare. Vă mulțumim pentru darurile oferite în cadrul Școlii

de Sabat, care ajută la răspândirea veștii bune despre Isus în Muntenegru și în întreaga lume!

Sabatul 10 – 9 martie 2024

Fără muncă, fără mâncare (VI)

de Andrew McChesney

După ce Sekule a refuzat să muncească mai multe Sabate la rând, comandantul său a început să înțeleagă că nu îl putea obliga pe tânărul soldat să își încalce conștiința.

— Carevasăzică, nu poți lucra în Sabat? I-a întrebat ofițerul.

— Așa este. Nu pot lucra în Sabat, a răspuns Sekule.

— De vineri seara până sâmbătă seara?

— Da, nu pot lucra.

— Atunci nici nu poți mânca în cele douăzeci și patru de ore.

— De ce nu pot mânca?

— Dacă nu lucrezi, nu ai nevoie de mâncare. Mâncatul înseamnă muncă. Plus că o parte din mâncare este pregătită în Sabatul despre care vorbești, așa că nu ar fi indicat să o mănânci.

Sekule nu mânca decât pâine cu ceai, fiindcă toate celelalte preparate conțineau untură, dar a fost de acord să nu mai mănânce nici pâine și să nu mai bea nici ceai, deoarece erau pregătite în Sabat. Fiind botezat recent, nu era sigur că mâncarea pregătită în Sabat era interzisă, dar trebuia să dea un răspuns care să corespundă așteptărilor ofițerului. Dacă ar fi refuzat să muncească, dar ar fi cerut pâine și ceai, ofițerul ar fi crezut că nu îi este credincios lui Dumnezeu.

După câteva luni, bucătarii au început să pregătească o masă fără untură o dată pe săptămână. Era singura masă pe care Sekule o putea mânca, dar era pregătită și servită doar în ziua de Sabat.

Sekule s-a rugat: „Doamne, Te rog, ai putea să schimbi ziua în care se pregătește această mâncare? Ai face asta pentru mine?”

S-a rugat timp de o lună. În cele din urmă, masa fără untură a fost mutată duminica.

Duminica se întâmpla să fie o zi de recreere pentru soldați, un moment în care se puteau relaxa jucând fotbal, baschet și alte sporturi. Sekule își dorea ca ziua de recreere să fie în Sabat. I-ar fi fost mai ușor să refuze să joace fotbal decât să refuze să lucreze în Sabat.

S-a rugat din nou. „Îmi pare rău, Doamne, aș putea să îți mai cer un singur lucru? Ai putea muta ziua de recreere în Sabat, astfel încât să nu mai trebuiască să explic în fiecare Sabat de ce nu pot lucra?”

La o săptămână după ce masa fără untură a fost mutată duminica, ziua de recreere a fost mutată brusc sâmbăta.

Sekule Sekulić este un antreprenor înstărit și un credincios adventist din Muntenegru. Citiți mai multe despre el săptămâna viitoare. Vă mulțumim pentru darurile oferite în cadrul Școlii de Sabat, care ajută la răspândirea veștii bune despre Isus în Muntenegru și în întreaga lume!

Sabatul 11 – 16 martie 2024

Piele și os (VII)

de Andrew McChesney

Întorcându-se la cazarmă după o scurtă perioadă petrecută pe munte, unde a scos cărbune cu lopata, Sekule și-a informat comandantul că nu avea să poarte armă, chiar dacă războiul bosniac era în plină desfășurare.

— Nu vreau să împrusc oameni, a spus el.

— Trebuie să iei o armă, a insistat comandantul. În caz contrar, va trebui să faci doi ani de armată în loc de unul.

Regula spunea că necombatantii trebuiau să servească doi ani în armată.

— Nu-mi pasă, a spus Sekule. Nu voi purta o armă.

Comandantul l-a trimis pe Sekule la un ofițer. Doar soldații care aveau probleme grave erau trimiși la ofițer. Acesta putea încarcera soldații. Sekule i-a explicat ofițerului poziția sa.

— Bine, a spus ofițerul. Ia o armă și, dacă ești trimis pe front, dă-o înapoi. În acest fel, vei face doar un an de armată în loc de doi.

— Ce vrei să spunei? a spus Sekule.

— Acceptă să porți arma în timpul instruirii, dar tu vei fi instruit pentru teleimprimatoare, nu pe poligonul de tragere, i-a spus ofițerul.

Sekule a fost de acord. A fost repartizat la munca de birou, ajutând la gestionarea comunicațiilor militare prin dactilografieră pe un teleimprimator.

Sabatul s-a dovedit o provocare mai mare decât armele. Din cauza războiului, Sekule trebuia să fie instruit rapid pentru a lucra pe teleimprimator, dar a refuzat să participe la sesiunile de instruire din Sabat.

Mâncarea a reprezentat, de asemenea, o provocare. Rațiile militare erau pregătite cu untură de porc. Părinții lui Sekule au refuzat să-i trimită bani pentru mâncare, sperând că acesta își va schimba dieta. Sekule s-a rugat: „Te rog să mă binecuvântezi așa cum l-ai binecuvântat pe Daniel. El a decis să nu mănânce alimente necurate, iar eu vreau să fac același lucru”.

Comandantul lui Sekule nu știa ce să facă.

— Nu vei lucra sâmbăta? l-a întrebat el.

— Nu, a spus Sekule.

— Ce sugerezi să facem?

— Nu știu.

— Nu vei mânca deloc carne?

— Nu.

— Ce sugerezi să facem?

— Nu știu.

Sekule nu putea să mănânce decât pâine și ceai. În patru luni, slăbise douăzeci și trei de kilograme.

Sekule Sekulić este un antreprenor înstărit și un credincios adventist din Muntenegru. Citiți mai multe despre el săptămâna viitoare. Vă mulțumim pentru darurile oferite în cadrul Școlii de Sabat, care ajută la răspândirea veștii bune despre Isus în Muntenegru și în întreaga lume!

Sabatul 12 – 23 martie 2024

Pălărie în loc de păr (VIII)

de Andrew McChesney

Sekule a aflat de alți doi păzitori ai Sabatului care erau în armată: un locotenent care se pregătea pentru botez și un bărbat mai în vârstă, născut într-o familie adventistă de ziua a șaptea. Războiul bosniac făcea ravagii, iar locotenentul a încercat să-l convingă pe Sekule că vremurile disperate cer măsuri disperate.

— Acesta este un moment special și trebuie să mănânci ce ai, a spus el. Poți să-ți practici religia după ce pleci din armată, dar acum trebuie să mănânci pentru sănătatea ta.

Tânărul a decis că locotenentul nu era adventist. Vorbea la fel ca părinții lui necredincioși, iar Sekule nu voia să mănânce carne.

Sekule dorea să-l întâlnească pe soldatul născut într-un cămin adventist. Voia să-i ceară sfaturi despre ce să mănânce, ce să facă dacă era trimis pe front sau, pur și simplu, să se roage împreună. Se simțea atât de singur.

Într-o zi, cineva i l-a arătat pe soldatul adventist în sala de mese. Sekule a privit cum omul s-a așezat la masă cu o farfurie

plină cu cârnați de porc și fasole pestriță prăjită în untură. A scos cârnații și a mâncat fasolea.

În interiorul lui Sekule a izbucnit o luptă. „Mănâncă mâncare necurată”, s-a gândit el. „Ce e în mintea ta? Ai slăbit atât de mult, că nu mai ai putere deloc! Uită-te la el! E deștept. Când pleci din armată, poți să mănânci ce vrei.”

Sekule a făcut un pas spre linia de servire. Apoi, a mai făcut un pas. Nu-i era doar foame. Era lihnit după ce mâncase doar pâine cu ceai timp de douăzeci de zile.

Când se afla la câțiva pași de mâncare, s-a oprit. „Nu o voi lua”, s-a gândit el. „Dacă Dumnezeu a murit pentru mine, îi voi fi credincios.”

După câteva luni, a venit primăvara, iar Sekule a mâncat frunzele înmugurite din copaci. De asemenea, a mâncat iarba pe care o cunoștea din copilărie ca fiind comestibilă.

La patru luni de la începerea serviciului militar, a ieșit din cazarmă. Un pastor adventist l-a invitat la masă, la el acasă.

La scurt timp după aceea, Sekule a fost trimis în capitala Serbiei, Belgrad, pentru a servi sub comanda celui mai important general al armatei. Era unul dintre cei mai buni dactilografi la teleimprimatoare din țară. Noua sa cazarmă se afla la doar douăzeci de minute de mers pe jos de un seminar adventist. În noua sa funcție i se permitea să părăsească cazarma ori de câte ori dorea, prin urmare, mânca preparate vegetariene la seminar aproape în fiecare zi. Sekule a știut că Dumnezeu îi răsplătea credințioșia.

Sekule a avut o sănătate de fier în armată. Niciodată nu s-a îmbolnăvit. Și-a pierdut doar părul. A intrat în armată cu păr și a plecat fără păr. El spune că a fost ca și cum Dumnezeu ar fi spus: „Dacă îmi ești credincios, vei avea grijă de tine. Da, vei avea probleme. Da, ți-ai pierdut părul. Dar nu este o problemă. Am o pălărie pentru tine.”

Vă mulțumim pentru darurile oferite în cadrul Școlii de Sabat, care ajută la răspândirea veștii bune despre Isus în Muntenegru și în întreaga lume!

Sabatul 13 – 30 martie 2024

Valdenzi în Polonia

de Andrew McChesney

Ryszard Jankowski nu reușea să convingă poliția să-l lase în pace. De fiecare dată când își monta un stand pentru a vinde cartea lui Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, și alte cărți, într-un oraș turistic cu ieșire la Marea Baltică din Polonia, apărea poliția și îi cerea să își strângă standul și cărțile.

Apoi, editura adventistă de ziua a șaptea din Polonia a lansat un număr special al revistei *Semnele timpului*, iar liderii bisericii au trimis exemplare membrilor guvernului polonez. Unui ministru al guvernului i-a plăcut atât de mult revista, încât a scris o scrisoare prin care a cerut orașelor din Polonia să sprijine distribuirea acesteia.

Ryszard a dus scrisoarea și un exemplar al revistei la primarul orașului unde avusese probleme cu poliția. Primarul a fost impresionat. Îl cunoștea pe ministrul guvernului.

— A fost profesorul meu de la universitate, a spus el. Bineînțeles că puteți distribui această revistă aici!

— Pot avea permisiunea dumneavoastră scrisă? a întrebat Ryszard.

Primarul a scris o scrisoare și i-a dat-o lui Ryszard.

Acesta a luat scrisoarea și și-a montat din nou standul cu cărți pe stradă. A așezat revista *Semnele timpului* pe stand, împreună cu *Tragedia veacurilor* și alte cărți. La scurt timp, a apărut poliția.

— Nu vă puteți vinde cărțile în orașul nostru, i-a spus un ofițer de poliție.

— Uitați, am o scrisoare de la primar, a spus Ryszard.

Ofițerii de poliție au citit scrisoarea cu atenție, apoi au cedat.

— Bine, puteți rămâne, a spus unul dintre ei.

Dar acesta nu a fost sfârșitul poveștii. La scurt timp după aceea, o bunică s-a oprit la standul de cărți. Cineva îi dăduse cu ceva timp în urmă *Tragedia veacurilor*, iar ea i-o citise nepotului ei. Îi plăcuse foarte mult, în special descrierea tinerilor valdenzi care au împărtășit Cuvântul lui Dumnezeu pe ascuns, cu riscul propriei vieți. Bunica i-a spus lui Ryszard că nepotul ei dorea să fie ca valdenzii. Înțelese că trebuie să fie credincios Cuvântului lui Dumnezeu cu orice preț.

— V-a văzut standul și cartea *Tragedia veacurilor*, a spus ea. Mi-a spus: „Bunico, valdenzii sunt în orașul nostru.”

Așa că bunica l-a căutat pe Ryszard pentru a-i spune despre nepotul ei. Ulterior, ea s-a alăturat Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Vă mulțumim pentru darurile din Sabatul al treisprezecelea din 2017, care au ajutat la construirea unui studio de televiziune pentru Hope Channel Polonia. Ryszard Jankowski este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Polonia și vorbitor la Hope Channel Polonia, filiala locală a Hope Channel International.

În 2023 și 2024, alăturați-vă Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din întreaga lume în promovarea și distribuirea în masă a cărții „Tragedia veacurilor”!

TRIMESTRUL 2

Vulcan, incendii și COVID-19

de Andrew McChesney

Misionarul cubanez Misael Delgado Rodríguez se confrunta cu o provocare majoră în primul său Sabat petrecut în Insulele Canare – doar cinci persoane veniseră la închinare.

Misael s-a avântat în lucrarea misionară de evanghelizare, vizitând foști membri ai bisericii și alte persoane de pe insula La Palma. O lună mai târziu, s-a bucurat de un prim botez. Dar apoi, epidemia COVID-19 a întrerupt eforturile de evanghelizare, iar problemele lui păreau să se înmulțească. Un incendiu a izbucnit în nordul insulei, lăsându-i pe unii dintre membri fără case. Mai apoi, a izbucnit un incendiu în sud, iar un vulcan a erupt vreme de optzeci și cinci de zile, făcând ca locuitorii insulei să se lupte cu cutremurele, gazele toxice și cenușa. Două familii din biserică au pierdut totul.

În mijlocul necazurilor, s-a întâmplat ceva uimitor – credința a înflorit. La trei ani după sosirea lui Misael, patruzeci și cinci de persoane se închinau în mod regulat în Sabat. În plus, alte șapte persoane fuseseră botezate, iar cinci se pregăteau pentru botez. Concomitent, cincisprezece persoane participau la studii biblice. Ce se întâmplase?

Misael a declarat că rugăciunea de mijlocire este cheia. „Ne rugăm în fiecare zi: la 07:00, la 14:00 și la 21:00”, a spus el. „Fiecare membru se roagă pentru cinci persoane.”

Fiecare departament al bisericii a adoptat evanghelizarea practică. O inițiativă a Uniunii de Conferințe a Bisericilor din Spania prevedea ca membrii bisericii să îi sune pe cei ale căror numere le aveau salvate în telefon și să le ofere cartea *Calea către Hristos*, de Ellen G. White, și studiile biblice aferente. Alte proiecte includeau: cursuri educaționale pe pagina de Facebook

a bisericii (destinate familiilor nevoiașe, tinerilor și copiilor mici); programe muzicale de evanghelizare (în care tinerii adventiști susțineau miniconcerte pe stradă sau în timp ce vizitau bolnavii și persoanele nevoiașe); un program organizat de ADRA (în care membrii împărțeau carduri cu care se puteau cumpăra alimente din supermarket); prezentări despre sănătate; studii biblice; distribuirea cărții *Viața lui Iisus* și a altor cărți. Cu ocazia anumitor sărbători, cum ar fi Ziua Mamei, membrii bisericii puneau o felicitare specială în interiorul fiecărei cărți.

Biserica a deschis și o școală de ucenicie unde laicii puteau învăța cum să facă evanghelizare, iar patru grupuri mici se întâlneau în mod regulat în casele lor.

„Evanghelizarea prin prietenie s-a dovedit extrem de reușită”, a declarat Misael. În timpul erupției vulcanului, membrii bisericii au petrecut două luni împărțind măști și cărți de sănătate. „În felul acesta, biserica a devenit cunoscută”, a spus Misael. „Într-adevăr, multe dintre cele cincisprezece persoane care participă la studiile biblice au pierdut totul în urma erupției vulcanului și au recunoscut că această criză i-a condus la Dumnezeu”, a mărturisit el. „În caz contrar, probabil că nu ar fi fost la fel de interesați să învețe despre Dumnezeu.”

Misael privește în urmă, la experiența sa din Insulele Canare, cu bucurie: „Începutul a fost foarte dificil. Am trecut prin multe, dar rezultatele sunt mai mult decât satisfăcătoare. Am văzut cum ne-a binecuvântat Dumnezeu.”

Vă mulțumim pentru darurile misionare oferite în cadrul Școlii de Sabat, care ajută la răspândirea Evangheliei în Insulele Canare și în întreaga lume!

Gimnastă credincioasă în Italia

de Andrew McChesney

Sara, o fetiță în vârstă de șapte ani, iubea gimnastica. I se părea ușoară, iar ea era tare pricepută. Îi plăcea în mod special să facă roata. Putea face roată după roată și se oprea doar când cădea.

Dar exista ceva ce Sara iubea mai mult decât gimnastica. Îl iubea pe Dumnezeu, așa că nu a fost ispitită să lipsească de la biserică atunci când antrenoarea a anunțat că un spectacol important de gimnastică urma să aibă loc în Sabat, în orașul ei natal din Italia. Spectacolul avea loc doar o dată pe an, iar copiii urmau să le arate familiilor lor ceea ce învățaseră.

Sara s-a întristat când antrenoarea a anunțat că spectacolul fusese programat pentru Sabat.

Acasă, mama a observat chipul abătut al copilei.

— Dumnezeu poate rezolva orice problemă! a încurajat-o ea.

Mama i-a sugerat Sarei să-l prezinte lui Dumnezeu problema ei legată de Sabat. În seara aceea, Sara s-a rugat astfel: „Iubite Doamne, sunt foarte tristă când mă gândesc că voi pierde spectacolul, dar făcă-se voia Ta!”

Sara și ceilalți copii se întâlneau pentru antrenamente în fiecare marți și joi. Antrenoarea anunțase data spectacolului la antrenamentul de marți.

Sara s-a rugat marți seara și miercuri seara. La antrenamentul de joi, antrenoarea a anunțat brusc că data spectacolului fusese schimbată.

— Trebuie să amânăm spectacolul cu o zi, până duminică, din cauza unor probleme organizatorice, a spus femeia.

Sarei nu-i venea să creadă ce auzea. Era în extaz!

Zâmbetul mamei era mai strălucitor decât soarele atunci când Sara i-a dat vestea.

— Trebuie să ai întotdeauna încredere în Dumnezeu! a încurajat-o ea.

Și Sara a făcut așa întotdeauna. Aceasta a fost prima ei experiență cu rugăciunea și i-a întărit foarte mult credința în Dumnezeu. În ziua de Sabat, a povestit la biserică despre cele întâmplate. Un membru al bisericii a pregătit o predică specială despre rugăciune și a invitat-o pe Sara la amvon pentru a-și spune experiența.

„Întotdeauna m-am rugat atunci când m-am confruntat cu probleme în viață”, a declarat Sara, acum în vârstă de nouăsprezece ani, pentru *Adventist Mission*.

Vă invităm să aflați mai multe despre Sara săptămâna viitoare!

Sabatul 3 – 20 aprilie 2024

Eleva credincioasă din Italia

de Andrew McChesney

În Italia, elevii din școlile publice au opțiunea de a participa la o oră de religie în fiecare săptămână. Când era mică, Sara a decis să participe și ea pentru că dorea să afle mai multe despre Biblie.

Colegii de clasă și-au dat repede seama că Sara cunoștea Biblia, așa că, de fiecare dată când profesoara punea o întrebare, ei spuneau:

— Sara știe răspunsul!

După ce i-a auzit pe copii spunând acest lucru timp de mai multe luni, profesoara a întrebat-o pe Sara:

— Cum se face că știi atâtea lucruri din Biblie?

— Merg la Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, i-a explicat Sara.

Profesoara a vrut să afle mai multe, așa că a însoțit-o la biserică.

În clasa a șasea, Sara a avut un alt profesor de religie. A reușit din nou să răspundă la toate întrebările profesorului.

Impresionat, profesorul a invitat-o să susțină o prezentare despre Biserica Adventistă în fața clasei. Sara s-a pregătit cu ajutorul pastorului și al altor lideri ai bisericii. La finalul prezentării, colegii de clasă au asaltat-o cu întrebări despre Sabatul zilei a șaptea.

Astăzi, Sara este la liceu, iar profesoara ei de religie este o călugăriță. Odată, ea a impresionat-o pe călugăriță scriind un verset biblic la un test. Ceilalți adolescenți citeau rar Biblia. Călugărița i-a cerut o explicație, iar Sara i-a povestit despre credința ei. După aceea, călugărița a venit la biserica ei.

La o altă materie, profesoara s-a supărat când Sara nu a putut răspunde la o întrebare referitoare la religia predominantă din Italia. Sara i-a explicat că nu știa pentru că ea era membră a altei biserici. Profesoara i-a pus câteva întrebări și a invitat-o pe Sara să țină o prezentare despre Biserica Adventistă. Prezentarea făcută de Sara i-a plăcut profesoarei, care a spus:

— Este minunat să învățăm despre o altă credință în clasa noastră!

În anul următor, Sara avea ore sâmbăta cu aceeași profesoară. Femeia a făcut presiuni asupra Sarei ca să participe la ore. Fiindcă Sara nu a participat, profesoara a început să o tachineze.

— Te rog să vii la școală, i-a spus ea. Nu vom spune nimănui că ai venit.

Săptămână după săptămână, a ridiculizat-o întruna.

— Aș putea să stau și eu acasă sâmbăta, spunea ea. Ar fi mai bine decât să vin la școală.

Spre surprinderea Sarei, colegii de clasă au început să o apere în fața profesoarei.

Apoi, într-un Sabat, când Sara era la biserică, învățătoarea a lăudat-o în fața clasei.

— Chiar dacă Sara este aici doar jumătate din timp, ia note mai bune decât voi toți, le-a spus ea.

Sara crede că Dumnezeu a binecuvântat-o pentru că a fost deschisă în privința credinței sale.

„Nu mi-am ascuns niciodată credința de colegii mei”, a declarat ea pentru *Adventist Mission*. „Colegii mei de clasă mă respectă și știu că, pentru mine, credința este ceva serios.”

Vă mulțumim pentru darurile misionare oferite în cadrul Școlii de Sabat, care ajută la răspândirea Evangheliei în întreaga lume!

Sabatul 4 – 27 aprilie 2024

Povestea a doi vecini

de Andrew McChesney

Religia lui Mussa spunea că este greșit să crești porci pentru vânzare, dar el lucra ca porcar.

Religia lui Nicolonaga afirma că este greșit să divorțezi din orice alt motiv, în afară de adulter. Dar Nicolonaga fusese căsătorit de trei ori și, în plus, avusese trei concubine.

Cei doi bărbați din Mozambic, care erau vecini, nu trăiau în conformitate cu credințele lor religioase, dar Dumnezeu avea un plan pentru ei.

Într-o zi, unul dintre porcii lui Mussa a intrat în grădina de legume a lui Nicolonaga și a provocat pagube considerabile.

Nicolonaga s-a înfuriat și a vrut să-l bată pe Mussa. A câștigat încăierarea, iar Mussa a plecat șchiopătând, lovit și însângerat. Dar Mussa nu avea de gând să renunțe. A jurat să se răzbune prin vrăjitorie.

— Ai treizeci de zile la dispoziție să te pregătești înainte de moarte, l-a amenințat el pe Nicolonaga.

A doua zi, Nicolonaga s-a trezit grav bolnav. El a vorbit cu prietenii săi de la biserica adventistă unde obișnuia să se închine pe vremuri. Le-a povestit despre amenințarea lui Mussa.

Pentru că starea lui Nicolonaga se deteriora constant, acesta a devenit tot mai îngrijorat. După cincisprezece zile, le-a cerut

membrilor bisericii să se roage pentru el, iar pastorul a organizat o grupă de rugăciune pentru a-l vizita acasă.

Dar Nicolonaga nu s-a însănătoșit. A mai trecut o săptămână. Nu părea să aibă prea multe opțiuni. Pentru că termenul de treizeci de zile dat de Mussa se apropia, pastorul a organizat o noapte de post și rugăciune pentru Nicolonaga.

În dimineața următoare, Mussa a bătut la ușa pastorului. I-a spus o poveste fantastică despre cum zeii lui se luptaseră cu Dumnezeu lui Nicolonaga și cum Dumnezeu lui Nicolonaga câștigase. A spus că nu putea să ia viața lui Nicolonaga și că dorea să devină creștin.

— Vreau să mă închin Dumnezeului lui Nicolonaga, a spus el.

Nicolonaga și-a revenit din boală și atât el, cât și Mussa s-au alăturat unei clase de botez. Amândoi și-au dăruit inimile lui Isus prin botez. Astăzi, amândoi sunt forțe ale binelui în satul lor din Mozambic.

„Dumnezeu este puternic și răspunde la rugăciunile celor care îl caută cu credință”, a declarat pastorul Nelson A. Quenesse. La urma urmei, a continuat el, „(...) fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută” (Evrei 11:6).

Vă mulțumim pentru darurile misionare oferite în cadrul Școlii de Sabat, care ajută la răspândirea Evangheliei în Mozambic și în întreaga lume!

Sabatul 5 – 4 mai 2024

Scrisori către cei bogați și celebri

de Rebeca Ruiz Laguardia

O femeie casnică din Spania a citit un pasaj surprinzător care a determinat-o să se înscrie într-o campanie menită să trimită

scrisori despre venirea lui Isus Casei Regale a Spaniei, actorilor și cântăreților, precum și răposatului lider cubanez, Fidel Castro.

Inițiativa misionară a luat naștere atunci când mama mea, Pilar Laguardia, a citit: „Oamenii de afaceri aflați în poziții înalte de răspundere, oamenii inventivi, cu aptitudini și capacități vaste și cu o profundă cunoaștere științifică, oamenii de geniu, învățătorii Evangheliei, a căror minte încă nu a fost atrasă spre adevărurile speciale pentru acest timp, trebuie să fie primii care să audă chemarea. Invitația Evangheliei trebuie să le fie adresată tuturor acestora” (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 230).

Citind această afirmație, mama mea s-a întrebat: „Cum pot eu, o simplă femeie casnică, să ajung la acești oameni?” Câteva clipe mai târziu, a pus la cale un plan. Avea să asculte interviuri cu oameni proeminenți la televizor și la radio și să le citească în ziare și reviste. Avea să caute orice indiciu că aceștia erau interesați de chestiuni spirituale și avea să li-L prezinte pe Dumnezeu. Mama mea a găsit multe oportunități. De îndată ce auzea pe cineva spunând: „Mi-aș dori să am credință” sau „Sunt agnostic” sau „Am un gol în inimă”, scria o scrisoare.

Nici nu mai ține minte câte scrisori le-a trimis președinților și miniștrilor guvernului spaniol, episcopilor, preoților, actorilor, cântăreților, autorilor, jurnaliștilor și deținuților. Pe lângă Fidel Castro, printre destinatari se numără regele Filip al VI-lea și regina Letizia, tenorul italian Albano Carrisi și scriitorii Paulo Coelho și José Saramago. Nu a avut niciodată probleme în a găsi adresele poștale, nici măcar înainte de apariția internetului. Uneori, articolele din ziare ofereau indicii. Alteori, suna la posturile de televiziune și la închisori.

Mulți oameni i-au răspuns. Primarul Madridului i-a scris: „Citesc *Tragedia veacurilor*. Este foarte interesant și voi continua să citesc.”

Un episcop și-a exprimat recunoștința pentru *Calea către Hristos și Tragedia veacurilor*. El i-a scris: „Fie ca mila divină să facă ceea ce este necesar pentru a ne aduce lumina.”

Un alt episcop a spus: „Vreau să studiez mai bine Biblia și să-L slujesc mai bine pe Dumnezeu. Poate că trebuie să corectez unele dintre interpretările mele asupra Bibliei.”

Isabel, un medic care a renunțat la cariera ei pentru a se alătura unei mănăstiri, în calitate de călugăriță, a ținut luni întrege legătura cu mama mea prin telefon și prin poștă. În prima ei scrisoare, a spus așa: „Poți să-mi trimiți toate materialele biblice pe care le dorești.” Așa că mama mea a făcut lucrul acesta, iar sămânța a fost plantată. Rezultatele sunt în mâinile lui Dumnezeu.

„Cel mai important este să plantezi semințe”, spune mama. „Domnul spune: «Aruncă-ți pâinea pe ape și, după multă vreme, o vei găsi iarăși» (Eclesiastul 11:1).

În 2023 și 2024, alăturați-vă Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din întreaga lume în promovarea și distribuirea în masă a cărții „Tragedia veacurilor”.

Sabatul 6 – 11 mai 2024

Un înger, patru întâlniri

de Nelson Cinco Reis Chitaonga și Calavete Sabonete Ossifo

Puțini sunt cei care pot spune că au văzut un înger. Oyele spune că a văzut un înger nu doar o dată, ci de patru ori.

Oyele s-a îndepărtat de credința sa din copilărie când a muncit departe de casă, ajutând la construirea unui drum de patru sute de kilometri între orașele Mocuba și Nampula, din Mozambic. Era o muncă grea, iar el a căutat relaxarea în moduri care încălcau legea lui Dumnezeu.

Într-o zi, câțiva străini l-au abordat pe Oyele, care se îmbătase după muncă, și l-au întrebat dacă știa că Biblia spune că Sabatul este a șaptea zi a săptămânii. Oyele era convins că străinii se înșelau.

— Dovedește-mi acest lucru cu Biblia! a spus el.

Străinii, care s-au prezentat ca fiind adventiști de ziua a șaptea, au deschis Biblia la porunca a patra și au citit: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca să o sfințești” (Exodul 20:8). Apoi s-au întors la Ezechiel 20:20 și au citit: „Sfințiți Sabatele Mele, căci ele sunt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.”

În zilele următoare, Oyele a citit și a recitat versetele. Se întreba dacă ceea ce citea era adevărat și venea de la Dumnezeu. Deși mersese la biserică de mic copil, nu observase niciodată până atunci acele versete.

În timp ce se gândea și se ruga, un înger strălucitor a apărut noaptea deasupra casei în care locuia.

— Tărie! a spus îngerul. Ești pe calea cea bună!

În noaptea următoare, a văzut din nou îngerul în același loc.

— Tărie! a spus îngerul. Ești pe calea cea bună!

Același lucru s-a întâmplat și în a treia noapte. În Sabatul următor, Oyele s-a dus la o biserică adventistă. După aceea, s-a închinat în mod regulat alături de adventiști.

Când i s-a încheiat contactul, încheiat pe o perioadă de trei ani, s-a întors acasă și a fost surprins să constate că soția și copiii lui se alăturaseră Bisericii Adventiste. Nu avusese niciun contact cu ei în timpul absenței sale prelungite.

— Ce coincidență! a spus soția lui când a aflat că Oyele frecventase o biserică adventistă. Să fie oare o coincidență?

Întors acasă, Oyele mergea sâmbăta la biserică adventistă și duminica la biserică pe care o frecventase în copilărie. Nu era sigur ce trebuia să facă. Apoi, îngerul i s-a arătat a patra oară.

— Ceea ce studiezi este adevărat! i-a spus îngerul.

Oyele a decis pe loc să devină adventist de ziua a șaptea.

Acolo unde locuiește Oyele sunt puțini adventiști, dar Dumnezeu a binecuvântat eforturile sale de a împărtăși vestea bună că Isus va reveni curând. Oyele a ajutat la înființarea a trei

biserici la domiciliu. „Evanghelizați pe oricine, chiar dacă acea persoană este beată”, mărturisește el. „Dumnezeu este Cel care convertește și sunt mulți oameni pe care El i-a pregătit deja ca să accepte Evanghelia. Trebuie doar să le vorbiți.”

Vă mulțumim pentru darurile misionare oferite în cadrul Școlii de Sabat, care ajută la răspândirea Evangheliei în Mozambic și în întreaga lume!

Sabatul 7 – 18 mai 2024

Inimi deschise

de F.E. Edgar Nunes

Într-un Sabat, două refugiate siriene au participat la serviciile de închinare de la Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Kingston, în provincia canadiană Ontario. Ca pastor al bisericii, mă bucur la vederea oricărui vizitator, dar să pot întâmpina o fiică și o mamă care aparțin unei alte religii mondiale a fost un privilegiu neașteptat. Cum au auzit de noi? Cine le-a invitat la serviciul nostru de închinare?

S-a dovedit că, înainte de a pune piciorul în biserica noastră, refugiatele siriene s-au împrietenit cu Shirley, una dintre membrele bisericii.

Inima lui Shirley este impresionată de străini, în special de refugiați, și îi întâmpină pe oameni cu un zâmbet cald, care topește barierele. Îi place să ajute cum poate, iar oamenii sunt mișcați de bunătatea și compasiunea ei. Aceștia acceptă cu ușurință invitațiile ei la masă și la picnicurile de vară. Cele două refugiate siriene, Eman și Heba, au acceptat invitația lui Shirley de a veni la biserică în Sabat.

După serviciul de închinare, le-am vizitat în afara bisericii. Eman și Heba păreau bucuroase să vorbească și au acceptat cu

plăcere oferta mea de a mă ruga pentru ele. Le-am întrebat dacă ar fi interesate de o copie a Evangheliei după Ioan în limba arabă, tipărită de Societatea Biblică Canadiană.

— Nu mă voi supăra dacă mă veți refuza, le-am spus eu.

Mama a acceptat cartea.

— Credem că Isus este un profet, așa că vom citi cartea, a promis ea.

Câteva zile mai târziu, Shirley m-a sunat ca să mă întrebe dacă vorbesc vreuna dintre limbile indigene din Sudan.

— Am o altă familie din Africa pe care aș vrea să o vizitezi, mi-a spus ea.

Iubirea și căldura sinceră a lui Shirley față de străini continuă să deschidă inimi. Exemplul ei ne inspiră să urmăm metoda lui Hristos. „Numai metoda lui Hristos garantează un succes real în încercarea de a ajunge la inima oamenilor. Mântuitorul S-a unit cu oamenii ca unul care le dorea binele. El Și-a arătat simpatia față de ei, a îngrijit de nevoile lor și le-a câștigat încrederea. Apoi le-a spus: «Urmați-Mă»” (*Divina vindecare*, p. 143).

Shirley se amestecă printre oameni, ascultând, slujind, manifestând dragoste și acceptare dezinteresată. În felul acesta, depășește cele mai puternice bariere. Și noi putem merge din inimă în inimă, așa cum face Shirley în fiecare zi.

Isus a spus: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:35). Dragostea care ne dezvăluie că suntem ucenicii Săi este aceeași putere care deschide inimile străinilor și îi determină să ia în considerare posibilitatea de a deveni ucenicii Săi.

Vă mulțumim pentru darurile misionare oferite în cadrul Școlii de Sabat, care ajută la răspândirea Evangheliei în întreaga lume!

Fuga de biserică (I)

de Andrew McChesney

Biserica era ultimul loc în care Aneliya dorea să meargă. Fiind crescută într-o familie care făcea parte dintr-o religie mondială necreștină, ea mergea la casa de închinare doar cu ocazia sărbătorilor. A avut un șoc atunci când soțului și fiului ei, în vârstă de douăzeci de ani, pe nume Rosen, le-a fost oferită o Biblie pe stradă.

— Luați Biblia și veniți la întâlnirea noastră din această seară, i-a invitat un străin.

Bărbatul le-a mai spus că vor fi și gustări.

Acasă, Aneliya a refuzat invitația.

— Ce vom face acolo? a întrebat ea. Nu vreau să merg. Eu aparțin unei alte religii.

Dar Rosen voia să meargă la biserică.

— Vino! a îndemnat-o el. Vom mânca și vom asculta lucruri interesante.

Toți cei cinci membri ai familiei de refugiați au mers la întâlnirea din orașul european. S-au salutat cu membrii bisericii, au băut ceai și au mâncat prăjituri. În timpul programului, Aneliya i-a auzit pe oameni vorbind despre Isus, dar nu a putut înțelege ce spuneau.

Despre ce vorbesc oare? s-a întrebat în sinea ei.

Era o reacție normală pentru cineva care provenea dintr-un mediu diferit și era expus pentru prima dată la Biblie.

Rosen, în schimb, a fost fascinat de întâlnire. Treptat, a început să studieze Biblia împreună cu Paul, străinul care îi oferise Biblia pe stradă.

Nu după multă vreme, Rosen i-a cerut mamei sale să vină la biserică, la botezul lui.

Dar biserica era ultimul loc în care Aneliya își dorea să meargă.

— Nu înțeleg ce este un botez, a spus ea. Nu voi veni.

Rosen a fost botezat fără ca ea să fie prezentă.

După un timp, Aneliya și familia ei au fost evacuați din apartamentul pe care îl închiriaseră. Aveau bani de chirie, dar nu reușeau să găsească o casă unde să locuiască. Membrii bisericii s-au alăturat căutărilor, dar în zadar. În cele din urmă, membrii au invitat familia să locuiască temporar la biserică, în sala în care copiii se adunau pentru Școala de Sabat.

Biserica era ultimul loc în care Aneliya își dorea să meargă, dar nu avea de ales. Timp de șapte luni, a locuit la biserică împreună cu familia ei. În tot acest timp, Paul vizita familia și le citea din Biblie. Aneliya se întreba de ce tot citea bărbatul din Biblie. Era convinsă că numai scrierile sacre ale religiei ei conțineau adevărul. În sinea ei se întreba: *Cum mă va ajuta această Biblie să obțin un apartament? De ce nu putem găsi un apartament?*

În zilele de Sabat, Paul invita familia să participe la serviciile divine. Aneliya fugea de fiecare dată. Când vedea că începe serviciul de închinare, ieșea pe ușă. Dar fiul ei de douăzeci și doi de ani, Sergei, a fost mișcat de ceea ce a auzit și s-a botezat.

După ce familia a găsit o casă nouă, ambii fii ai Aneliyei au început să o roage să îl ia în considerare pe Isus.

Vă mulțumim pentru sprijinul acordat Misiunii Adventiste, ale cărei Centre de Misiune Globală pregătesc oamenii pentru a împărtăși vestea bună a mântuirii cu oameni prețioși din alte religii ale lumii!

Sabatul 9 – 1 iunie 2024

Fuga de biserică (II)

de Andrew McChesney

După ce doi tineri refugiați și-au dăruit inimile lui Isus într-un oraș european, au început să o roage pe mama lor să se gândească la Isus.

— Mamă, nu vrei să fii mântuită? a întrebat-o Rosen, fiul ei în vârstă de douăzeci de ani.

Mama lui, Aneliya, a izbucnit ca un vulcan.

— Nu-mi voi părăsi niciodată religia! a strigat ea, dând cu pumnul în masă. Îmi voi păstra religia până voi muri!

Fiul ei de douăzeci și doi de ani, Sergei, i-a povestit cum a fost răstignit Isus pentru păcatele oamenilor și cum a înviat a treia zi.

— Este imposibil ca El să fi înviat, l-a contrazis Aneliya.

— Dacă tu crezi în Isus și mori, vei fi înviată, i-a spus Sergei.

Într-o zi, el i-a citit mamei sale Ioan 3:36: „Cine crede în Fiul are viața veșnică, dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.”

— Noi vom muri, i-a spus el mamei sale, dar, când Isus Se va întoarce, vom fi înviați din morminte.

— Fiul meu, cum vom fi înviați din morminte? l-a întrebat ea.

— Adică vom trăi din nou, i-a explicat el.

Era o întrebare importantă pentru Aneliya. Era cea mai importantă întrebare din mintea ei. Cum era posibil să fii înviat și să trăiești veșnic?

În timp ce își asculta fiii, versetele biblice care o încurcaseră cândva au început să capete sens. A început să înțeleagă ce citise Paul din Biblie și ce auzise despre Isus în timpul primei sale vizite la biserică. Bucuria i-a inundat inima. Aneliya a înțeles mai târziu că Duhul Sfânt intrase în inima ei. Curând, Aneliya l-a recunoscut pe Isus ca Mântuitor al ei. Când a făcut acest lucru, a cuprins-o dorința de a petrece timp cu El și de a participa la serviciile de închinare de la biserică.

Mai apoi, fiica ei de cincisprezece ani a fost botezată. Aneliya nu participase la botezul celor doi fii ai ei, dar a mers la botezul fetei. După botez, ea și-a felicitat fiica.

— Mamă, tu urmezi! i-a spus fata.

Sergei a ținut studii biblice cu mama lui, iar ea a studiat, de asemenea, și pe cont propriu. În inima ei s-a născut dorința de a

trăi pentru Hristos. În cele din urmă, când avea patruzeci și șapte de ani, a venit ziua în care și-a dăruit inima lui Isus prin botez. „A fost o bucurie imensă”, a declarat ea într-un interviu. „Nu vă pot descrie bucuria mea. A fost pentru prima dată în patruzeci și șapte de ani când am simțit o asemenea bucurie. Am crezut și L-am acceptat pe Isus Hristos.”

Astăzi, Aneliya are patruzeci și opt de ani și este misionară pentru poporul ei. Și soțul ei a acceptat Biblia. Chiar și părinții lui păzesc Sabatul în țara lor natală. Aneliya oferă, de asemenea, studii biblice în comunitatea ei.

„Cândva, am vrut să fug de biserică, dar acum m-a cuprins dorința de a fugi la biserică”, mărturisește ea. „Duhul Sfânt m-a adus la Dumnezeu!”

Vă mulțumim pentru sprijinul acordat Misiunii Adventiste, ale cărei Centre de Misiune Globală pregătesc oamenii pentru a împărtăși vestea bună a mântuirii cu oameni prețioși din alte religii ale lumii!

Sabatul 10 – 8 iunie 2024

Oraș neevanghelizat în Nigeria

de Andrew McChesney

Orașul Umuahia este situat la o răscruce de drumuri din sud-estul Nigeriei. Orașul se mândrește cu o piață mare, care atrage zilnic o mulțime de oameni din orașele învecinate, dar îi lipsea o biserică adventistă.

Absența unei biserici adventiste era neobișnuită, deoarece bisericile adventiste fuseseră înființate în toate orașele din jur cu mai bine de șaptezeci de ani în urmă. Chiar și sediul din Aba al Conferinței de Nord a Bisericii Adventiste se afla în apropiere. Totuși, în Umuahia nu exista nicio biserică.

De ce?

Prima biserică a fost deschisă în Umuahia cu mai bine de optzeci de ani în urmă. Odată cu trecerea anilor, orașenii și-au vândut terenurile unor străini care și-au construit propriile biserici. Cea mai veche biserică i-a acceptat pe cei nou-veniți, dar toți au declarat că adventiștii, care se închinau în altă zi, nu vor fi niciodată bineveniți.

Bisericile adventiste din orașele învecinate s-au străduit să îi evanghelizeze pe locuitorii din Umuahia. Când au încercat să organizeze întâlniri de evanghelizare, nimeni nu le-a oferit un loc de întâlnire. Speranțele au apărut atunci când biserica din Mba, aflată în apropiere, a organizat o întâlnire de evanghelizare de două săptămâni în afara orașului, și, ulterior, a deschis o filială a Școlii de Sabat. Dar Școala de Sabat s-a închis după numai trei luni. Mai târziu, tinerii din Mba au organizat studii biblice care au adus mai multe familii din Umuahia la biserica lor. Când vecinii au început să arunce cu pietre, familiile respective au încetat să mai vină la biserică.

În 2021, Conferința de Nord din Aba a plănuit noi întâlniri de evanghelizare în Umuahia, dar nu găsea un loc potrivit. Proprietarul unui teren a fost de acord să găzduiască întâlnirile în corturi, dar apoi s-a răzgândit brusc. Alte încercări s-au dovedit fără succes în anul acela și în 2022. Părea o cauză pierdută...

Apoi, un membru al bisericii, Christian, a încercat iarăși să găsească un loc. În timp ce căuta, l-a întâlnit pe Chilaka, proprietarul unei școli.

— Tu, ăsta care umbli pe aici, ce cauți? l-a întrebat proprietarul școlii.

— Se pare că vă caut pe dumneavoastră, a răspuns Christian.

După o discuție, proprietarul școlii i-a oferit proprietatea pentru întâlniri. Christian a acceptat cu recunoștință.

Timpe de o lună, predicatorii adventiști au proclamat Cuvântul lui Dumnezeu în Umuahia. Li s-a alăturat și o echipă medicală

care s-a îngrijit de bolnavi. La final, douăzeci și nouă de suflete prețioase au fost botezate. Apoi, cineva a donat un teren, iar în Umuahia s-a deschis o biserică adventistă.

„Astăzi, biserica progresa spre slava lui Dumnezeu”, a declarat Caleb Uchenna Onyendi, directorul de evanghelizare al Conferinței de Nord din Aba.

„Sincronizarea lui Dumnezeu este perfectă”, a adăugat el, făcând trimitere la Exodul 9:5, care spune: „Domnul a hotărât vremea și a zis: «Mâine va face Domnul lucrul acesta în țară.»” Exact așa a făcut Domnul într-un oraș numit Umuahia.

Vă mulțumim pentru sprijinul acordat Misiunii Adventiste, ale cărei Centre de Misiune Globală pregătesc oamenii pentru a împărtăși vestea bună a mântuirii cu oameni prețioși din alte religii ale lumii!

Sabatul 11 – 15 iunie 2024

Nu cărnii de porc, da Sabatului!

de Andrew McChesney

În timp ce o ajuta pe mama ei să vândă carne de porc și bere în Mozambic, în sud-estul Africii, Sara se gândea la Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

Oare de ce merg adventiștii la biserică sâmbăta? se întreba ea.

Când era mică, Sara mersese de câteva ori la biserica adventistă împreună cu fratele ei mai mare, care era adventist. Dar apoi el se mutase în alt oraș, iar ea se întorsese la biserica mamei ei.

În timp ce lucra cu mama ei, amintirile despre biserica adventistă au revenit. Se gândea la vecinii adventiști care se mutaseră alături. Sara a hotărât să-i întrebe de ce mergeau la biserică sâmbăta.

Vecinii au primit cu bucurie întrebarea Sarei și au deschis Biblia la cea de-a patra poruncă din Exodul 20:8-10. Sara a citit:

„Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea.” A mai citit și alte versete despre Sabatul zilei a șaptea. Văzând că până și Isus S-a închinat în ziua a șaptea cât a trăit pe pământ, a decis să respecte și ea Sabatul zilei a șaptea.

Când Sara i-a spus mamei că nu va mai vinde carne de porc și bere sâmbăta, aceasta s-a înfuriat. Femeia i-a interzis Sarei să mai meargă la biserica adventistă, dar Sara tot s-a dus. Ea voia să-și cinstească mama așa cum poruncește Dumnezeu în porunca a cincea (Exodul 20:12), dar și-a dat seama că era important să asculte „mai mult de Dumnezeu decât de oameni” (Faptele apostolilor 5:29).

Tensiunile au escaladat și mai mult când Sara nu a mai vândut deloc carne de porc și bere. Ea i-a explicat mamei că Dumnezeu nu îngăduie consumul de carne necurată, cum ar fi carnea de porc (Leviticul 11:7) și consumul de alcool (Proverbele 20:1). I-a explicat că Biblia ne învață ca tot ceea ce facem să facem „spre slava lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10:31), iar vânzarea de produse dăunătoare nu L-ar glorifica pe Dumnezeu.

Mama a dat-o pe Sara afară din casă. Neavând unde să se ducă, Sara a părăsit orașul și s-a mutat cu fratele ei adventist, cu soția lui și fiii lor. Inima ei era împovărată. *Oare acesta este costul urmării lui Isus?* se întreba ea.

Fratele Sarei le-a prezentat situația ei liderilor din biserică. Datorită eforturilor lor, un pastor adventist s-a întâlnit cu mama Sarei. Ea a ascultat cu atenție tot ce i-a spus acesta. Nu a fost de acord cu el în toate privințele, dar chipul ei s-a mai îmblânzit pe măsură ce vorbeau. Femeia a fost de acord ca Sara să se întoarcă acasă.

Astăzi, mama încă nu împărtășește convingerile Sarei. Tânăra se roagă ca Duhul Sfânt să atingă inima mamei ei. Ea știe că

Dumnezeul care i-a dat o înțelegere mai amplă a iubirii Sale poate face același lucru și pentru mama ei.

Vă mulțumim pentru sprijinul acordat Misiunii Adventiste, ale cărei Centre de Misiune Globală pregătesc oamenii pentru a împărtăși vestea bună a mântuirii cu oameni prețioși din alte religii ale lumii!

Sabatul 12 – 22 iunie 2024

Evangelizarea unor vorbitori de limba rusă

de Andrew McChesney

Cetățeanul ucrainean Vadym Krynychny se mutase în Portugalia pentru a instala aparate de aer condiționat. Două decenii mai târziu, el slujea nevoilor refugiaților ucraineni, în calitate de pastor al unei biserici vorbitoare de limba rusă din Spania.

Ce se întâmplase?

„Am început cu câțiva membri, dar biserica noastră a devenit în scurt timp un centru de influență pentru mulți”, a declarat Vadym, în vârstă de patruzeci și patru de ani. „Tot ce se întâmplă este o binecuvântare de la Dumnezeu.”

După ce au părăsit Ucraina, Vadym și soția sa, Alina, și-au deschis o afacere de succes în Portugalia și au obținut cetățenie portugheză.

La doisprezece ani de la începerea noii lor vieți, drumul lor s-a schimbat brusc când li s-a cerut să ajute o familie nou-venită care nu vorbea portugheza. Vadym și Alina au invitat familia vorbitoare de limba rusă să meargă la biserică împreună cu ei, iar familia a acceptat inclusiv oferta de a studia Biblia împreună. Trei luni mai târziu, membrii familiei și-au dăruit inimile lui Isus prin botez.

Vadym și Alina au fost încântați și au căutat mai mulți vorbitori de limba rusă pentru a-i ajuta. După un an și jumătate, au format o biserică la domiciliu care număra douăzeci de membri. Vadym predica în fiecare Sabat, iar Alina se ocupa de muzică. „Sâmbătă seara eram epuizați de activitățile de peste zi”, a spus Vadym, „dar eram plini de satisfacție, de bucurie și de o fericire inexprimabilă.”

Cuplul a simțit că Dumnezeu îi chema la o nouă lucrare. Singura lor dorință era să câștige suflete pentru Împărăția lui Dumnezeu. Închizându-și afacerea cu aparate de aer condiționat, s-au mutat la Colegiul Adventist Sagunto din țara învecinată, Spania. Patru ani mai târziu, Vadym a absolvit și și-a luat masterul în teologie.

Vadym a format un grup de douăzeci de vorbitori de limba rusă care se întâlneau în fiecare după-amiază de sâmbătă pentru studii biblice, în timp ce el lucra ca pastor stagiar în Valencia, un oraș din apropierea colegiului. Vizitatorii erau invitați la biserică. Nu după multă vreme, aproximativ zece vizitatori participau în mod regulat la serviciile religioase, iar grupul care se întâlnea în Sabat după-amiaza a continuat să crească. „Am observat că oamenii aveau nevoie să se adune cu cei care vorbeau aceeași limbă”, a spus Vadym.

Când numărul membrilor vorbitori de limba rusă a ajuns la douăzeci și șase, în Valencia a luat naștere o biserică vorbitoare de limba rusă, evident, cu sprijinul Bisericii Adventiste din Spania și al Diviziei Intereuropene, al cărei teritoriu include Spania.

„Ideea noastră a fost de a sluji tuturor vorbitorilor de limba rusă, indiferent dacă sunt sau nu cetățeni ruși, și de a-i aduce la Isus”, mărturisește Vadym. „Dumnezeu ne-a binecuvântat din belșug în misiunea noastră!”

Darurile din Sabatul al treisprezecelea vor ajuta la răspândirea Evangheliei în Divizia Euro-Asia, unde locuiesc mulți vorbitori de limba rusă. Vă mulțumim pentru că plănuți un dar generos!

Refugiu pentru vorbitorii de limba rusă

de Andrew McChesney

Pastorul ucrainean Vadym Krynychny s-a confruntat cu o provocare majoră în încercarea de a găsi o clădire pentru biserica vorbitoare de limba rusă din orașul Valencia. Prin rugăciune, a reușit să închirieze o sală cu o capacitate de o sută de locuri în centrul orașului, pentru doar cinci sute de euro pe lună.

„Merită mult mai mult”, a spus Vadym.

Sala era prea mare pentru grupul de douăzeci și șase de credincioși, dar Vadym a început să lucreze la diverse programe de evanghelizare. Biserica a început să găzduiască duminica o adunare unde se servea mâncare. Copiii vorbitori de limba rusă au fost invitați la activități speciale. Au fost organizate programe speciale în preajma unor sărbători precum Anul Nou și Paștele. Concertele s-au dovedit extrem de populare, umplând biserica până la refuz și necesitând uneori închirierea unei săli mai mari.

Biserica a creat legături puternice cu comunitatea locală de vorbitori de limba rusă și a devenit un centru pentru vorbitorii de limba rusă. În jur de optzeci la sută din cei aproximativ patru sute de mii de vorbitori de limba rusă din Spania trăiesc în Valencia și de-a lungul coastei mediteraneene. Dintre cele patru sute de mii de persoane, cel puțin cinci sute sunt adventiste.

Dar prima persoană botezată la noua biserică nu a fost din Rusia. Femeia se născuse în Iran și fusese crescută într-o religie mondială necreștină. Vorbea fluent limba rusă, după ce o studia-se timp de doisprezece ani în fosta republică sovietică Belarus, și venise la biserică după ce o invitase cineva de pe stradă.

După douăzeci și cinci de botezuri și după ce mai multe foste familii adventiste și-au rededicat inimile lui Isus, prezența săptămânală la biserică era de șaiszeci și cinci de adulți și patruzeci de copii.

Apoi, în 2021, a izbucnit războiul din Ucraina.

Vadym și-a dat seama că biserica era poziționată perfect pentru a-i ajuta pe cei care fugeau din calea războiului. Biserica și-a folosit rapid conexiunile locale pentru a înființa un centru pentru refugiați. În primele două luni ale conflictului, două sute de persoane au vizitat centrul, primind cazare și hrană. Aproximativ jumătate dintre ei erau adventiști. De atunci, mult mai multe persoane au primit ajutor.

„Mulți au venit la noi, necunoscând pe nimeni în Spania”, a spus Vadym. „Au venit la noi pentru că vorbim limba rusă, iar ei caută ceva familiar.”

Vadym îl laudă pe Dumnezeu pentru că a așezat biserica într-un loc unde poate ajuta refugiații. El tânjește să le împărtășească speranța revenirii lui Isus tuturor vorbitorilor de limba rusă din Spania. „Ne concentrăm toate eforturile pentru a răspunde nevoilor acestor oameni”, mărturisește el.

Darurile din Sabatul al treisprezecelea vor ajuta la răspândirea Evangheliei în Divizia Euro-Asia, unde locuiesc mulți vorbitori de limba rusă. Vă mulțumim pentru că plănuiți un dar generos!

TRIMESTRUL 3

Șamanul uluit (I)

de Andrew McChesney

Tatăl era cea mai importantă persoană din micul oraș nepalez. Toți apelau la ajutorul lui. Locuitorii orașului credeau că jertfele de animale aduse de el puteau vindeca orice boală. Tatăl se trăgea dintr-un lung șir de șamani. Devenise șaman după moartea tatălui său, care, la rândul lui, fusese șaman.

Tatăl credea că ritualurile sale aveau mare putere în lumea spiritelor, așa că a rămas uimit atunci când nu a putut să o ajute tocmai pe cea pe care o iubea cel mai mult – soția sa. Pur și simplu nu reușea să o vindece. Nu putea nici măcar să îi pună un diagnostic. A sacrificat un pui, dar durerea ei persista. A plătit un alt șaman, dar ea a continuat să scadă în greutate. A dus-o la un medic, dar femeia slăbea din ce în ce mai mult.

Tatăl a fost și mai uimit atunci când una dintre fiicele sale, Divya, s-a întors acasă să își ajute mama. Într-o zi, când tatăl a venit de la muncă, nu și-a găsit nici fiica, nici soția. Căutând prin casă, le-a găsit într-o cameră de la etaj, stând în genunchi pe podea și vorbind cu cineva pe care el nu îl putea vedea.

Tatăl era uluit. Bănuia că ceva era în neregulă. S-a strecurat în liniște în afara camerei pentru a nu le deranja. Se întreba dacă fiica lui devenise în secret șaman... Puțin mai târziu, când a văzut-o pe Divya, a întreat-o ce făcuseră ea și mama în camera de la etaj.

— Ne rugam la Dumnezeuul meu să o vindece pe mama, i-a explicat Divya.

— Care Dumnezeu? a întreat mirat tatăl.

Bărbatul se închina mai multor dumnezei.

— Dumnezeuul meu, Isus, a spus ea. Cu ceva vreme în urmă, am părăsit religia familiei noastre. Am găsit un nou Dumnezeu în Isus.

Tânăra i-a explicat că Dumnezeuul ei a creat cerurile și pământul.

— Dacă mă rog, El mă va auzi și o va vindeca pe mama.

Tatăl nu a crezut-o. Nu vedea cum ar putea fi acest Dumnezeu mai puternic decât oricare dintre dumnezeii familiei. Când Divya a fost nevoită să se întoarcă la casa ei dintr-un alt oraș, a vrut să își ia mama cu ea.

— Este bolnavă și tu nu ai cum să ai grijă de ea pentru că lucrezi, a spus fata. O să o iau la mine pentru o vreme.

Tatăl, care lucra ca șaman și ca muncitor în construcții, a fost de acord. El nu o putea ajuta pe femeie și deja se îndoia că aceasta mai avea mult de trăit.

— Este mama ta, a spus el. Anunță-mă dacă se întâmplă ceva!

Au trecut șase luni înainte ca tatăl să își vadă din nou soția. A mers acasă la Divya și a fost surprins să o vadă pe femeie perfect sănătoasă. Avea o mulțime de întrebări.

— Cum s-a însănătoșit? a întrebat el. Ce medicamente i-ai dat?

Divya i-a explicat că nu făcuse altceva decât să se roage la Dumnezeu.

— Dumnezeu mi-a ascultat cererea, i-a spus ea. Acum, mama este bine și merge la biserică împreună cu mine.

Tatăl nu a crezut-o. A râs. Nu mai auzise niciodată despre un astfel de Dumnezeu, care vindeca fără jertfe de animale sau fără vreun alt ritual.

Vă invităm să citiți continuarea acestei relatări în săptămâna care urmează!

Sabatul 2 – 13 iulie 2024

Șamanul uluit (II)

de Andrew McChesney

Tatăl s-a odihnit câteva zile acasă la fiica lui, Divya. Era extenuat după ce lucrase pe șantier, dar și ca șaman.

El a urmărit totul cu interes atunci când pastorul adventist de ziua a șaptea de la biserica Divyei a venit în vizită și a adus câțiva membri ai bisericii împreună cu el. I-a ascultat cântând câteva cântece despre Isus, noul Dumnezeu al fiicei lui.

Apoi, pastorul a deschis Biblia și a citit invitația lui Isus: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28). În inima tatălui s-a trezit o dorință puternică de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Voia odihnă. Mai apoi, pastorul a citit Ioan 3:16: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Inima tatălui a fost impresionată. Nu mai auzise niciodată de un Dumnezeu care să-și fi dat singurul Fiu pentru salvarea omenirii. Și-a dat seama că nu mai era nevoie de jertfe animale pentru că Dumnezeu își trimisese Fiul ca jertfă supremă.

După plecarea pastorului, tatăl i-a cerut Divyei o Biblie. Voia să citească cu ochii lui cele două versete. Dar când le-a căutat, nu le-a găsit. Nici Divya nu a reușit să le găsească, așa că l-a chemat pe pastor. El le-a arătat cum să găsească versetele în Biblie. Tatăl era încântat, așa că a început să citească Biblia zilnic. În Sabat, a mers la biserică împreună cu fiica și soția lui, care fusese vindecată de boala ei misterioasă în urma rugăciunilor Divyei. Nu înțelegea nimic din ce se vorbea la biserică sau din Biblie, dar, când s-a întors la el acasă, în orașul învecinat, lăsându-și soția cu Divya, a luat Biblia cu el.

Ajuns acasă, și-a reluat activitatea de șaman și lucrător în construcții în timpul zilei. Noaptea, citea Biblia. Odată cu trecerea lunilor, dorința lui de a se închina spiritelor a dispărut. Prin urmare, a decis să părăsească meseria de șaman.

— Viața mea este diferită acum, le-a mărturisit el celor din oraș. Nu vreau să mai fac aceste ritualuri.

Oamenii au fost furioși când au aflat că tatăl devenise creștin. L-au acuzat de trădarea strămoșilor săi. Tatăl nu a fost deranjat. Era convins că îl găsisse pe singurul Dumnezeu adevărat.

Astăzi, tatăl și mama sunt adventiști de ziua a șaptea. Tatăl, al cărui nume este Krishna Lama, are șaiszeci și șase de ani și este diacon.

„Credeam că acolo unde au trăit strămoșii mei era și casa mea”, mărturisește el, „dar acum simt că biserica este casa mea. Alături de Isus am în față un viitor luminos!”

Sabatul 3 – 20 iulie 2024

„Cu rugăciune și cu post”

de Andrew McChesney

Payel, o adolescentă în vârstă de paisprezece ani, s-a schimbat după ce o prietenă de-a ei s-a sinucis. Pe vremuri era plină de viață, dar acum stătea tăcută într-un colț. Dintr-odată, aparent fără motiv, a început să țipe, să tremure și să se agite. Îngrozită, a mărturisit că era vizitată de cineva care semăna cu prietena ei decedată.

— Vino cu mine! i-a spus năluca. Vreau să te iau cu mine!

De două ori a încercat Payel să se arunce de la balcon, dar părinții ei au oprit-o.

Disperați, părinții fetei i-au cerut ajutorul lui Rustam. Acesta era un pionier al Misiunii Globale care plantase o biserică într-o zonă din orașul lor în care adventiștii nu ajunseseră până atunci. Nimeni din familia lui Payel nu era adventist, cu excepția unei mătuși care le spusese părinților despre Rustam. Rustam le-a explicat că Payel nu o vedea pe prietena ei moartă, ci un duh rău.

— Trebuie să ne rugăm la Isus, le-a zis el.

Rustam a venit acasă la Payel însoțit de patru membri ai bisericii. Intenționau să se roage pentru ea, dar Payel nu stătea locului. Țipa, dădea din mâini în toate direcțiile și bătea din picioare.

Vizitatorii au cântat imnuri, dar, de fiecare dată când menționau Numele lui Isus, aceasta striga:

— Opriți-vă! Nu pot respira! Mă sufocă!

Rustam și-a dat seama că Payel era posedată. A deschis o Biblie și a citit cum scotea Isus demonii. S-a rugat, apoi Payel s-a liniștit. S-a așezat, a vorbit și a băut apă. Rustam spera că spiritul plecase. Dar, mai târziu în noaptea aceea, mătușa l-a sunat pe numărul de fix.

— Payel a început să țipe și spune că își vede iarăși prietena.

Rustam era nedumerit. Ce făcuse greșit? Apoi și-a amintit episodul biblic în care ucenicii lui Isus nu reușiseră să alunge un spirit. Când au întrebat de ce, Isus le-a răspuns: „Acest soi de draci nu iese afară decât cu rugăciune și cu post” (Matei 17:21). Rustam a chemat câțiva pionieri ai Misiunii Globale. Au postit și s-au rugat vreme de două zile, apoi s-a întors acasă la Payel împreună cu un grup din care făcea parte și un pastor adventist de ziua a șaptea.

Când Payel i-a văzut pe vizitatori, a încercat să fugă. A fost nevoie de patru persoane pentru a o imobiliza. Dar nu puteau să o facă să tacă. Vreme de treizeci de minute, cât timp vizitatorii au cântat imnuri, ea a continuat să țipe. Apoi și-a pierdut cunoștința, în timp ce pastorul predica din Biblie despre puterea lui Isus. Rustam a stropit-o cu apă pe față până când s-a trezit. Cineva i-a dat să bea apă.

De atunci, Rustam s-a întors să se închine și să se roage cu Payel și cu familia ei o dată la două săptămâni. Payel nu a mai văzut năluca. A redevenit cea de dinainte. „Prima dată când am vizitat-o, nu eram pregătiți”, a mărturisit Rustam. „Am fost pregătiți abia a doua oară. Isus ne-a învățat că: «Acest soi de draci nu iese afară decât cu rugăciune și cu post.»”

Vă mulțumim pentru rugăciunile pe care le înălțați pentru pionierii Misiunii Globale care, asemenea lui Rustam, se confruntă cu mari provocări în plantarea de biserici printre popoarele neevanghelizate din întreaga lume!

Scânteii din cauza Sabatului (I)

de Andrew McChesney

Tatăl nu și-a făcut griji atunci când mama s-a botezat, după ce participase la întâlnirile adventiste de ziua a șaptea din clădirea școlii lor din Armenia.

Tatăl nu și-a făcut griji nici atunci când fiica lui, Anush, și sora ei au început să participe la întâlnirile adventiștilor din tabără. Ba chiar le-a dus cu mașina până acolo.

Tatăl nu și-a făcut griji nici când Anush, care avea pe atunci șaptesprezece ani și era studentă la universitate, a decis să se boteze și să se alăture Bisericii Adventiste.

S-a mâniat atunci când cei de la universitate au sunat să se plângă de faptul că Anush nu participa la cursurile din Sabat. Studenții lipseau de la cursuri din diferite motive, iar universitatea nu era deranjată de faptul că Anush dorea să țină Sabatul. Problema era că ceilalți studenți nu își împărtășeau motivele, dar Anush își anunța absența ca pe o chestiune de libertate religioasă.

— Dacă nu vrea să meargă la cursuri, treaba ei, i-a reproșat un angajat al universității tatălui fetei. De ce trebuie să facem atâta caz din asta? Lucrul acesta dăunează reputației universității.

Tatăl a rămas consternat. Simțea că religia fiicei lui afecta reputația familiei. Când aceasta a ajuns acasă, a muștrat-o.

— De ce a trebuit să anunți lucrul acesta la universitate? a cerat-o el. Dacă așa stau lucrurile, îți interzic să mai mergi la biserică! Totodată, i-a interzis să se boteze.

— Am responsabilitatea de a te proteja, i-a spus el. Când vei fi mai mare, vei putea lua propriile decizii. Deocamdată, eu îți sunt tutore.

Anush nu s-a certat cu el. Armenia este o societate preponderent patriarhală, în care cuvântul tatălui este lege. Fata se întreba

unde era linia de demarcație între a patra și a cincea poruncă. Putea să meargă la biserică și să își cinstească tatăl în același timp? Hotărâse înaintea lui Dumnezeu să se boteze, dar era îngrijorată că tatăl ar putea să îi interzică mamei să mai meargă la biserică, dacă ar fi insistat cu planurile ei. Mama a sugerat ca Anush să aștepte. A găsit încurajare pentru decizia de a amâna botezul în Numeri 30:3-5, unde spune că dacă o fiică face un jurământ câtă vreme se află în casa tatălui ei, iar tatăl ei îl aprobă, atunci Dumnezeu îl acceptă. Dar dacă fiica face un jurământ pe care tatăl îl respinge, atunci Dumnezeu o eliberează de jurământ.

— Cred că Dumnezeu este de acord cu decizia ta de a amâna momentul botezului, i-a spus mama.

Anush a așteptat. Au fost patru ani de studenție grei. Știa că tatăl ei era un om bun, care îi voia binele, dar își dorea cu ardoare să se ducă la biserică și să fie botezată. A găsit un motiv de bucurie în botezul unei colege de facultate, o tânără care aflase despre Sabat atunci când Anush refuzase să meargă la cursuri în ziua respectivă. Acea colegă a devenit primul suflet câștigat de Anush pentru Hristos.

O parte din darurile Sabatului al treisprezecelea, de trimestrul trecut, au fost dedicate construirii unui centru de influență pentru familiile din Yerevan, Armenia. Vă mulțumim pentru că, prin darurile voastre, contribuiți la răspândirea Evangheliei!

Sabatul 5 – 3 august 2024

Răsturnare neașteptată de situație (II)

de Andrew McChesney

În timpul anilor de studenție, lui Anush i s-a spus de multe ori: „Când vei absolvi, te vom angaja.” Dar când a absolvit, nimeni nu i-a oferit niciun loc de muncă.

Tatăl era foarte îngrijorat. În Armenia, tații își ajută deseori copiii să își găsească un loc de muncă. Unii tați chiar dau mită companiilor ca să le angajeze copiii. Dar tatăl lui Anush nu a dat mită nimănui, iar ea era acum șomeră.

Într-o zi, tânăra a aflat despre o organizație misionară inter-confesională din Statele Unite care căuta un traducător armean. Postul venea la pachet cu un salariu mic și necesita ca ea să se mute temporar într-un oraș din apropiere, Vanadzor. I-a cerut tatălui ei permisiunea de a lucra ca traducător. Fiindcă Armenia este o societate preponderent patriarhală, tații sunt consultați cu privire la luarea multor decizii. Tatăl s-a gândit că o colaborare cu americanii ar fi o oportunitate bună pentru Anush.

— Da, poți merge, i-a spus el.

Anush a primit slujba. Era fericită. Cu patru ani înainte, tatăl îi interzisese să meargă la biserică și să se boteze. Acum, citea Biblia, le vorbea altora despre Isus și, culmea, era plătită pentru asta! În timp ce lucra, în inima ei s-a născut dorința de a deveni misionar. Când contractul de muncă s-a încheiat, s-a întors acasă, întrebându-se cum ar putea să-și împlinească visul.

După ce s-a rugat și a postit timp de trei zile, a citit în Exodul cum i-a spus Dumnezeu lui Moise să îi ceară faraonului să îi lase poporul să plece pentru a-L sluji. A simțit că Dumnezeu îi spunea: „Du-te și cere-i voie tatălui tău ca să te lase să Mă slujești!”

Tânăra s-a dus la tatăl ei.

— Îmi dai voie să studiez pentru a deveni misionar într-o altă țară? I-a întrebat ea.

— Nu, a răspuns el.

În dimineața următoare, Anush a citit în Exodul că faraonul a respins cerința lui Moise, dar Dumnezeu l-a trimis pe Moise înapoi zicând: „Du-te la Faraon și spune-i!”

Fata s-a dus iar la tatăl ei.

— Îmi dai voie să studiez în cadrul unui program misionar pentru a-L sluji pe Dumnezeu? a întrebat ea.

— Nu, a răspuns el.

A continuat să citească Exodul. Din nou și din nou, Dumnezeu l-a trimis pe Moise să vorbească cu faraonul.

Ea a continuat să citească Exodul. Dumnezeu îl tot trimitea pe Moise să vorbească cu faraonul. De fiecare dată când Moise vorbea cu faraonul, Anush vorbea cu tatăl ei. Tatăl s-a supărat. Într-o zi, a izbucnit:

— Nu poți să te duci la biserica locală, să te botezi și să renunți la ideea de a deveni misionar într-o altă țară? a întrebat-o el.

Anush era confuză. Nu anticipase un astfel de răspuns. A hotărât să meargă la biserică. A mers într-un oraș din apropiere, la o biserică adventistă care ținea întâlniri de evanghelizare. Când predicatorul a întrebat cine voia să fie botezat, ea s-a ridicat în picioare.

— Ești sigură? a întrebat-o predicatorul. Cum rămâne cu tatăl tău? Toți îi cunoșteau povestea.

— Tata este de acord cu decizia mea, a spus Anush.

Tatăl nu a împiedicat botezul. Plină de bucurie, Anush s-a scufundat în apa botezului.

O parte din darurile Sabatului al treisprezecelea, de trimestrul trecut, au fost dedicate construirii unui centru de influență pentru familiile din Yerevan, Armenia. Vă mulțumim pentru că, prin darurile voastre, ajutați la răspândirea Evangheliei!

Sabatul 6 – 10 august 2024

Rugăciune stăruitoare (III)

de Andrew McChesney

Pe vremea când era studentă, Anush a vizionat un film mexican despre un băiețel care s-a rugat pentru convertirea tatălui său. În film, băiețelul spunea: „Cred că dacă mă rog pentru tatăl

meu în fiecare zi, el va veni în cele din urmă la Dumnezeu.” Băiatul s-a rugat în fiecare zi, iar tatăl și-a predat inima lui Dumnezeu.

Inspirată de această poveste, Anush a decis să se roage în fiecare zi pentru ca tatăl ei să se boteze. A început să se roage pentru aceasta cu patru ani înainte ca ea să fie botezată. La doi ani după botezul ei, încă se ruga pentru el. Era sigură că bărbatul avea să vină la Dumnezeu. Când în familie au apărut tensiuni, a început să se întrebe cât mai avea de așteptat.

După botezul ei, Anush a devenit foarte activă în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. S-a oferit voluntară pentru diferite inițiative ale bisericii, uneori primind un mic salariu, iar alteori, nimic.

Tatăl nu s-a plâns, pentru că el îi dăduse lui Anush permisiunea să meargă la biserică și să se boteze. Fiindcă Armenia este o societate preponderent patriarhală, mulți tați iau deciziile în cămin.

Tatăl dorea binele fiicei sale și nu putea înțelege de ce era plătită atât de puțin.

— Biserica se folosește de tine, i-a spus el. Ești talentată, iar ei te folosesc fără să îți ofere ceea ce meriți.

Anush a început să simtă o atmosferă tensionată de fiecare dată când venea acasă și nu îi plăcea lucrul acesta. Când era invitată să participe la un program al bisericii, îi cerea permisiunea tatălui ei. El o lăsa să meargă, dar se plângea de fiecare dată.

Anush a hotărât să aibă o conversație cu Dumnezeu de la inimă la inimă.

„Doamne, știu că tata va veni la Tine, dar sunt atât de obosită”, a spus ea. „Îți dau două opțiuni: fie vine la Tine, fie vine la Tine.”

După aceea, i-a spus mamei:

— Astăzi mă rog cu stăruință lui Dumnezeu. Roagă-te împreună cu mine! Nu vrem ca această situație să continue. Dimpotrivă, vrem ca tata să vină cu noi la biserică.

În Armenia, multe femei merg la biserică fără soții lor și mulți copii merg la biserică fără părinții lor. Multe familii sunt mulțumite de această situație atâta vreme cât bărbații le permit femeilor și copiilor să meargă fără probleme. Dar Anush nu mai era mulțumită de această situație. Voia ca și tatăl ei să meargă la biserică.

Mama a fost de acord să se roage. Speranțele lui Anush au prins aripi. Era sigură că Dumnezeu avea să schimbe inima tatălui ei. Era convinsă că acest lucru se putea întâmpla în orice moment.

O parte din darurile Sabatului al treisprezecelea, de trimestrul trecut, au fost dedicate construirii unui centru de influență pentru familiile din Yerevan, Armenia. Vă mulțumim pentru că, prin darurile voastre, ajutați la răspândirea Evangheliei!

Sabatul 7 – 17 august 2024

Alegerile alimentare stârnesc revoltă (IV)

de Andrew McChesney

Într-un Sabat, Anush și mama s-au întors acasă de la biserică și au aflat că tata făcuse planuri pentru un picnic la țară.

— Haideți să facem un grătar! le-a invitat el.

Anush și-a amintit cum își pregăteau israeliții mesele vinerea, înainte de orele Sabatului (Exodul 16) și s-a întrebat dacă era o idee bună să facă grătar chiar în ziua de Sabat. Apoi a spus cu voce tare:

— Nu, tată! Nu este o idee bună. Eu nici măcar nu mănânc carne.

Între timp, devenise vegetariană. Tatăl a anulat picnicul, dar tot nu a înțeles că Anush nu mai consuma carne. A doua zi, a pregătit pui pentru masa de prânz și i-a dat o bucată.

— Tată, eu nu mănânc carne, a insistat Anush.

Acum, tatăl ei a înțeles și s-a supărat. Nu i se părea normal să nu mai mănânce carne.

A doua zi, le-a interzis lui Anush și mamei să meargă la întâlnirea de rugăciune de la biserică. Când cele două au protestat, tatăl, furios, a dat frâu liber frustrărilor pe care le adunase împotriva adventiștilor. El a criticat prevederea biblică de a da zecimi și daruri (Maleahi 3:8-10).

— Zecimile și darurile sunt o afacere, a spus el. Voi nu faceți altceva decât să susțineți o afacere!

A acuzat Biserica Adventistă că este o grupare străină care intenționează să distrugă Armenia. De asemenea, a criticat dur stilul de viață al lui Anush.

— Astăzi spui: „Nu mănânc carne”, iar mâine vei spune: „Nu am tată”, i-a reproșat el.

Anush stătea liniștită și se ruga în tăcere: „Ce ar trebui să spun, Doamne?” De fiecare dată când tatăl vorbea împotriva lui Dumnezeu sau a bisericii, ea se ruga: „Asta nu mi se adresează mie. Ți se adresează Ție. Este responsabilitatea Ta să răspunzi.” Și-a amintit textul din Romani 2:4, care spune: „Bunătatea lui Dumnezeu [...] îndeamnă la pocăință”. Anush simțea că Dumnezeu îi spunea să manifeste o bunătate asemănătoare față de tatăl ei. S-a rugat: „Nu pot face nimic altceva decât să-l iubesc pe tata.”

Tatăl avea o mică băcănie. Când le lăsa pe ele să se ocupe de aceasta, mama și Anush nu vindeau alcool sau țigări. Acum, în timp ce le certa, tatăl se simțea judecat.

— Credeți că eu sunt rău și voi sunteți bune, pentru că eu vând alcool și țigări și voi nu? spunea el. Eu sunt un creștin mai bun decât voi. De acum încolo, eu voi conduce serviciile de închinare din Sabat. Nu mai aveți voie să mergeți la biserică. Eu mă voi ocupa de serviciile de închinare.

Astfel s-a încheiat conversația. Anush s-a dus în camera ei, iar mama a urmat-o. Amândouă erau șocate.

— Ce vom face? a întrebat mama.

Anush a sugerat să coopereze cu tatăl, atâta timp cât acesta nu se opunea Bibliei.

— A spus că ne vom închina acasă în Sabat. Nu ne-a luat Bibliile. Ba chiar respectă Sabatul. Atunci să așteptăm Sabatul. Dacă se ține de cuvânt, vom ține Sabatul acasă cu el. Dacă nu-și va respecta promisiunea, ne vom ruga și vom vedea cum ne va călăuzi Dumnezeu.

O parte din darurile Sabatului al treisprezecelea, de trimestrul trecut, au fost dedicate construirii unui centru de influență pentru familiile din Yerevan, Armenia. Vă mulțumim pentru că, prin darurile voastre, ajutați la răspândirea Evangheliei!

Sabatul 8 – 24 august 2024

Casa transformată în biserică (V)

de Andrew McChesney

Tatăl s-a ținut de cuvânt în ceea ce privește organizarea serviciilor de închinare în casa lor din Armenia. După ce le-a interzis soției și fiicei lor, Anush, să meargă la biserica adventistă, în dimineața de Sabat le-a chemat în sufragerie. În locul Școlii de Sabat, au citit împreună studiile biblice pentru majori și s-au rugat. Apoi, Anush a ținut o scurtă predică.

Serviciile de închinare au continuat luni de zile. Tatăl, care nu vizitase niciodată o biserică adventistă, era atât de serios în privința serviciilor de închinare, încât, dacă veneau musafiri în vizită, îi invita în sufragerie, deschidea Biblia și spunea:

— Bine ați venit la serviciul nostru de închinare! Astăzi este ziua de Sabat, așa că vă puteți alătura pentru momentele de studiu și rugăciune.

Lucrul acesta nu stătea în obiceiul armenilor. În Armenia, gazdele lasă totul pentru a-i distra pe oaspeți. Oaspeții erau șocați și se întrebau ce se întâmplă.

Pe măsură ce familia se închina împreună, tatăl și-a dat seama că nu cunoștea Biblia. În Matei 4, familia a citit că Isus a răspuns la fiecare ispită a lui Satana prin cuvintele: „Este scris”. Tatăl a fost impresionat. Și-a dat seama atunci cât de importantă este cunoașterea Bibliei. Din acea zi, a început să citească zilnic Biblia. În timp ce citea, căuta răspunsuri la întrebarea de ce el și familia lui se închinau în ziua a șaptea, sâmbăta, în timp ce mulți creștini din Armenia se închinau în prima zi a săptămânii, duminica.

Tatăl jurase că soția lui și Anush nu se vor mai întoarce niciodată la biserica adventistă și voia să se țină de cuvânt. Lui Anush îi lipseau foarte mult serviciile divine de la biserică, dar își ascundea sentimentele pentru că înțelegea că datoria ei era să își iubească tatăl și să aștepte ca Dumnezeu să îl aducă la pocăință.

Când a aflat că biserica adventistă din orașul lor se pregătea pentru Sfânta Cină, i-a cerut tatălui ei permisiunea să meargă. Armenia este o societate preponderent patriarhală, așa că tații sunt cei care iau deciziile în familie.

— Ne dai voie să luăm parte la serviciul Sfintei Cine? I-a întrebât ea.

— Sfânta Cină? a întrebât tatăl. Să știți că pot să conduc și această ceremonie!

Nimeni nu a participat la Sfânta Cină în Sabatul acela.

Apoi, tatăl și mama au devenit bunici. Anush avea o soră mai mare care se căsătorise și plecase de acasă. Tânăra născuse, iar mama a aflat că bebelușul și restul familiei fuseseră prezentați în rugăciune la biserică.

— S-au rugat pentru noi la biserică și vreau să le duc ceva dulce, în semn de mulțumire, i-a spus ea tatălui.

Inima tatălui a fost impresionată de bunătatea membrilor bisericii, așa că le-a permis lui Anush și soției să meargă la biserică.

O parte din darurile Sabatului al treisprezecelea, de trimestrul trecut, au fost dedicate construirii unui centru de influență pentru familiile din Yerevan, Armenia. Vă mulțumim pentru că, prin darurile voastre, ajutați la răspândirea Evangheliei!

Sabatul 9 – 31 august 2024

Un vis schimbă viața tatălui (VI)

de Andrew McChesney

Anush se rugase ani de zile ca tatăl ei să vină la Dumnezeu. După ce tatăl i-a permis ei și mamei să se întoarcă la biserică în Sabat, a început să se roage și mai stăruitor, implorându-L pe Dumnezeu să i Se descopere tatălui ei. „Nu vreau să fiu în centrul acestei povești. Ignoră-mă”, s-a rugat ea. „Vorbește-i tatălui meu prin vise, viziuni sau prieteni. Nu vreau decât mântuirea lui.”

Ea a încredințat problema în mâinile lui Dumnezeu. „Este între Tine și el”, a spus ea.

Apoi, tatăl a avut un vis. A văzut cum ploua cu foc peste un oraș situat în apropierea localității lor din Armenia. A văzut unii oameni care fugeau și țipau, iar alții care erau plini de pace și cântau. Tatăl a fost uimit. Le-a povestit lui Anush și soției ce visase.

Cam în aceeași perioadă, Anush a urmărit o predică online despre Duhul Sfânt și i-a povestit tatălui ei despre ea.

— Predicatorul a spus că focul Duhului Sfânt ne protejează de focul iadului. Când primești focul Duhului Sfânt, nu te va mai speria focul de la sfârșitul lumii.

Tatăl a avut o revelație. A înțeles că oamenii speriați din visul său nu aveau Duhul Sfânt și se temeau de focul iadului, în timp ce oamenii plini de pace nu se temeau deoarece primiseră focul Duhului Sfânt. Și-a amintit ce citise la un moment dat – că Duhul Sfânt S-a pogorât peste Isus sub forma unui porumbel, la botezul Său.

— Trebuie să mă botez, a spus tatăl.

Dar cuvintele i s-au părut ciudate chiar în timp ce le rostea. Armenia se mândrește cu faptul că a fost prima țară care a adoptat creștinismul, în anul 301 d.Hr., și mulți armeni consideră că este de datoria lor să fie creștini. Ei au fost botezați în copilărie, nu la maturitate. Acum, tatăl nu știa ce să facă.

— Ai Biblia, a spus Anush, citește-o! Lasă Biblia să-ți răspundă la întrebări! Lasă Biblia să te conducă la biserica potrivită!

Tatăl a citit Biblia cu mai multă seriozitate. Într-o zi, un prieten l-a întrebat de ce citea Biblia cu atâta atenție.

— Este ceva cu care să te lauzi? l-a întrebat prietenul. Dacă mâine ar veni Isus, l-ai spune că ai citit Biblia? Ar fi lucrul acesta de ajuns?

Întrebările l-au șocat pe bărbat. Întreaga lui ființă s-a cutremurat. La scurt timp după ce a plecat din casa prietenului său și se afla singur în mașină, și-a vărsat inima înaintea lui Dumnezeu. „Dacă Isus ar veni mâine, ce l-aș spune oare?” s-a întrebat el. „Dacă Isus ar veni cu adevărat, ce l-aș spune eu?”

S-a dus acasă și i-a povestit totul soției:

— În Sabatul următor, voi merge la biserică împreună cu tine.

Dar tatăl nu voia să meargă la biserică din oraș, care era alcătuită din șapte femei.

— Hai să mergem la biserică din orașul vecin! i-a propus el.

Din acel Sabat, tatăl a început să se închine în fiecare săptămână la biserică.

O parte din darurile Sabatului al treisprezecelea, de trimestrul trecut, au fost dedicate construirii unui centru de influență pentru

famiile din Yerevan, Armenia. Vă mulțumim pentru că, prin darurile voastre, ajutați la răspândirea Evangheliei!

Sabatul 10 – 7 septembrie 2024

„Advențiștii sunt oameni buni” (VII)

de Andrew McChesney

Anush lucra ca manager de proiect pentru ADRA (Agenția Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor) înainte ca tatăl să-i interzică ei și mamei să se închine la biserica adventistă din orașul lor. După ce tatăl a ridicat interdicția, Anush și-a reluat munca la ADRA.

Prin intermediul slujbei ei, tatăl a întâlnit o serie de lideri adventiști veniți în vizită, inclusiv pe directorul ADRA pentru Divizia Euro-Asia, care supervizează o mare parte din fosta Uniune Sovietică, inclusiv Armenia.

Când Anush i-a adus pe oaspeți acasă, tatăl a fost impresionat de faptul că erau sinceri și bine educați.

— Adventiștii sunt oameni buni, i-a spus el lui Anush.

Pe măsură ce a ajuns să le cunoască pe cele șapte femei care frecventau biserica adventistă din orașul său, a ajuns la concluzia că și ele erau persoane de treabă.

Mai apoi, Anush a fost acceptată la un program de master la Universitatea Andrews din Statele Unite, iar Divizia Euro-Asia și ADRA au fost de acord să îi acopere costurile. Tatăl a fost impresionat de acest lucru. Își dorea ce era mai bun pentru ea.

Când Anush a absolvit, a fost numită director ADRA pe teritoriul Armeniei. Tatăl a văzut-o supervizând o serie de proiecte, iar respectul său pentru Biserica Adventistă și pentru stilul de viață adventist a crescut. A decis să elimine tutunul și alcoolul din micul magazin alimentar pe care îl deținea.

Apoi s-a botezat și s-a alăturat Bisericii Adventiste. Trecuseră douăzeci și unu de ani de când mama se botezase și nouă ani de când Anush începuse să se roage pentru ca tatăl să găsească drumul spre Dumnezeu.

După botez, tatăl l-a întâlnit pe prietenul a cărui întrebare despre citirea Bibliei îl șocase și îl determinase să înceapă să meargă la biserică.

— Știai că vorbele tale mi-au schimbat viața? l-a întrebat el. Nu am rămas un cititor pasiv al Bibliei. M-am botezat.

— Despre ce vorbești? l-a întrebat prietenul.

— Ai întrebat: „Dacă Isus ar veni mâine, l-ai spune că ai citit Biblia? Ar fi suficient lucrul acesta?” i-a reamintit tatăl.

Prietenul a negat că acea conversație ar fi avut loc vreodată.

— Nu am spus niciodată așa ceva, a negat el. Nu te-aș judeca niciodată în felul acesta. Probabil mă confunzi...

În acel moment, tatăl și-a dat seama că Dumnezeu îi vorbise prin intermediul prietenului său, care nici măcar nu realizase ce spusese.

O parte din darurile Sabatului al treisprezecelea, de trimestrul trecut, au fost dedicate construirii unui centru de influență pentru familiile din Yerevan, Armenia. Vă mulțumim pentru că, prin darurile voastre, ajutați la răspândirea Evangheliei!

Sabatul 11 – 14 septembrie 2024

Împlinirea unui vis despre tofu (VIII)

de Andrew McChesney

Tatăl a început să aibă probleme cu stomacul, iar mama și Anush au decis să acorde o atenție deosebită dietei sale. Anush era vegetariană, iar mama, de profesie biolog, știa ce alimente sunt sănătoase. Cu toate acestea, ele nu căutaseră să pună pe

masă cele mai sănătoase mâncăruri. Mama și Anush au început să gătească mâncăruri bazate pe legume și plante, iar problemele de stomac ale tatălui au dispărut.

Apoi, tatăl a avut un alt vis. A văzut o lumină puternică în garaj. Era atât de strălucitoare, încât nu se putea uita la ea.

— Nu-ți fie teamă, i-a spus vocea din lumină. Vino! Ia găleata asta cu semințe și plantează-le pe masa asta!

Tatăl a văzut o găleată cu semințe lângă o masă din oțel inoxidabil. Evident, porunca nu avea niciun sens. Ca student la universitate, se pregătise pentru a deveni cercetător în agricultură, așa că se pricepea la plante. Dar chiar și fără aceste cunoștințe, tot ar fi știut că semințele nu puteau încolți pe oțel.

— Semințele trebuie plantate în pământ! a protestat el.

Vocea nu a cedat.

— Fă cum îți spun eu! a insistat vocea.

O zi mai târziu, tatăl a văzut în vis niște lăstari sănătoși, de cinci centimetri, care creșteau pe masă. A fost șocat.

— Ce se întâmplă? a întrebat el. Cum pot crește semințele, într-o singură noapte, pe această masă de oțel inoxidabil?

— Trebuie să smulgi lăstarii verzi și să-i vinzi, a spus vocea.

Tatăl a povestit visul familiei sale. În timp ce asculta, Anush s-a întrebat dacă nu cumva Dumnezeu îi spunea tatălui ei să facă tofu. Nu exista nicio companie care să producă tofu în Armenia. Tatăl era un om de afaceri cu pregătire în domeniul agricol, iar Anush era convinsă că putea face lucrul acesta, dar nu voia să încerce să interpreteze visul lui. Ea s-a rugat ca tatăl să audă în mod direct chemarea lui Dumnezeu.

Mai târziu, Anush a participat la o conferință misionară medicală în Ucraina. Cei trei sute de participanți s-au entuziasmat când au auzit despre visul tatălui ei. Era anul 2019, iar adventiștii aveau în țară unități prospere de producție de tofu și magazine de produse naturiste. Când organizatorul conferinței a întrebat

cine ar fi dispus să îl învețe pe tatăl lui Anush să facă tofu, toată lumea a ridicat mâna.

Două luni mai târziu, tatăl a cumpărat bilete de avion spre Ucraina. La fel ca Avraam și Sara, el și mama au plecat de acasă fără să știe exact unde se duc. Dumnezeu a organizat totul. Misionarii medicali de la conferință i-au întâmpinat la aeroport. Tatăl și mama au locuit împreună cu ei în cele douăsprezece zile în care au vizitat magazinele adventiste cu alimente sănătoase și fabricile de tofu. Tatăl a văzut că cine voia putea lucra nu doar pentru bani, ci și pentru slava lui Dumnezeu. A fost impresionat. S-a întors acasă și a deschis prima fabrică de tofu din Armenia.

Anush era nespus de fericită. I se părea uimitor faptul că tatăl, care folosisese cândva stilul ei de viață vegetarian ca motiv pentru a-i interzice să mai meargă la biserică, vindea acum tofu și promova un stil de viață sănătos.

O parte din darurile Sabatului al treisprezecelea, de trimestrul trecut, au fost dedicate construirii unui centru de influență pentru familiile din Yerevan, Armenia. Vă mulțumim pentru că, prin darurile voastre, ajutați la răspândirea Evangheliei!

Sabatul 12 – 21 septembrie 2024

Aducerea Armeniei la Hristos (IX)

de Andrew McChesney

În timp ce se ruga pentru tatăl ei, Anush se ruga și pentru cei patru mii de locuitori din orașul ei. Treptat, Dumnezeu a început să le atingă inimile.

După botezul ei, Anush s-a întâlnit frecvent cu alte două tineri pentru a se ruga. Apoi au organizat seminare care au atras câteva zeci de tineri. După aceea, cu ajutorul Diviziei Euro-Asia, au închiriat autobuze și au dus grupuri de câte cincizeci de tineri în

excursii la principalele obiective turistice din Armenia. Membrii bisericii i-au salutat și s-au împrietenit cu tinerii. Anush a văzut că tinerii erau mai sinceri și mai deschiși în întrebările lor despre Dumnezeu atunci când erau departe de casă.

Ca urmare a interesului crescut pentru mesajul adventist, un pastor a început să viziteze orașul din două în două duminici pentru a ține prelegeri despre relații, finanțe și alte chestiuni de natură practică. Timp de doi ani, mulți oameni au participat la aceste întâlniri.

Tatăl era un om influent și respectat, așa că, atunci când a devenit adventist de ziua a șaptea, întregul oraș a aflat. Oamenii au început să vorbească despre credință și despre decizia sa de a merge la o altă biserică decât cea națională. Botezul său a spart gheața. Biserica din oraș, care odinioară era formată din șapte femei credincioase care se întâlneau într-o casă, își desfășoară acum serviciile de închinare într-o sală închiriată, unde se adună zeci de oameni în fiecare Sabat. Membrii bisericii și alte persoane se întâlnesc, de asemenea, online pentru a se ruga zilnic. În prezent, se fac planuri pentru achiziționarea unei clădiri a bisericii.

Astăzi, tatăl, al cărui nume este Armen Safaryan, lucrează împreună cu soția sa, Gayane Badalyan, și cu fiica sa, Anush Safaryan, pentru a produce trei tipuri de tofu la fabrica lor. Fiind singura companie de tofu din Armenia, aceasta a fost prezentată la televiziunea națională, iar tatăl a avut ocazia de a-și împărtăși credința atunci când a fost întrebat de ce face tofu.

Tatăl este prezbiter al bisericii și lider al Departamentului Viața de Familie, iar el și mama, care conduce Departamentul de Sănătate din biserică, sunt foarte solicitați în alte biserici. Tatăl este privit ca un model de urmat într-o țară în care multe mame și copii încă merg la biserică fără soții și tații lor.

Tatăl, mama și Anush vor să schimbe acest lucru. „Vedeți, acest bărbat armean cât se poate de normal este adventist”,

spun liderii bisericii când îl prezintă pe tată în timpul discursurilor lor. „Bărbați, nu sunteți singuri! Acest om merge la biserică în Sabat!”

Anush își împărtășește povestea în biserici și tabere de tineret, spunând: „Nu vă mulțumiți cu faptul că soții și tații voștri vă permit să mergeți la biserică, ci rugați-L pe Dumnezeu ca ei să meargă cu voi!”

O parte din darurile Sabatului al treisprezecelea, de trimestrul trecut, au fost dedicate construirii unui centru de influență pentru familiile din Yerevan, Armenia. Vă mulțumim pentru că, prin darurile voastre, ajutați la răspândirea Evangheliei!

Sabatul 13 – 28 septembrie 2024

O biserică ridicată pe gunoaie

de Andrew McChesney

Purna se confrunta cu o sarcină aparent imposibilă. Se oferise să planteze o biserică într-o zonă neevanghelizată dintr-un oraș mare din Asia de Sud și nu știa de unde să înceapă. Se mutase în acea zonă după ce se oferise voluntar pentru a slui ca pionier al Misiunii Globale. Dar cum putea să împărtășească dragostea sa pentru Hristos cu vecinii săi necreștini? „Doamne, Te rog, ajută-mă!” s-a rugat el.

Purna s-a rugat timp de o săptămână, dar tot nu știa de unde să înceapă. Știa însă un lucru. Nu suporta duhoarea de pe drumul din fața casei lui. Grămezi de gunoi și bălți de apă de ploaie murdară acopereau drumul. Într-o dimineață, a văzut că gunoaiile blocaseră canalele de scurgere, iar apa murdară se revărsa pe drum. A decis să facă ceva în această privință. Luând un băț lung de bambus, a început să adune gunoiul din canalele de scurgere.

În timp ce lucra, vecinii l-au observat.

— Te-a trimis primăria să cureți drumul? I-a întrebat cineva.

Purna a răspuns că nu fusese angajat să curețe drumul, ci că pur și simplu locuia pe strada aceea. Vecinii au fost impresionați. Nimeni nu mai curățase drumul până atunci.

— Ești un om bun, i-a spus un vecin. Avem nevoie de tine aici!

— Să nu pleci niciodată de aici! a spus un altul.

Prin curățarea drumului, Purna a devenit o celebritate locală. Toată lumea îl cunoștea și vorbea despre el. Oamenii au început să îl invite în casele lor.

Pe măsură ce i-a cunoscut pe vecini, a aflat că un bărbat era paralizat pe partea stângă. Purna, care avea pregătire de maseur, s-a oferit să îl ajute. Omul a fost de acord, iar Purna a început să îi facă masaje. De fiecare dată când se întâlneau, Purna se ruga, apoi îi făcea masaj. Bărbatul și-a revenit complet.

Vecinii au fost uimiți să îl vadă pe bărbat atât de sănătos.

— Cine te-a vindecat? I-au întrebat ei.

— Oh, a fost omul bun care ne curăță drumul! a răspuns bărbatul.

Atunci, vecinii au vrut cu adevărat să îl cunoască pe Purna. Au început să ceară rugăciuni și masaje.

Astăzi, Purna a realizat ceea ce părea imposibil – a plantat o biserică. Unsprezece persoane au fost botezate, iar alte douăzeci de persoane studiază Biblia. „Vă rog să vă rugați pentru ca Dumnezeu să ne ajute să Îl slujim din ce în ce mai mult”, spune Purna. „Chiar și în prezent curăț drumul. Dacă văd gunoaie blocate în canalizări, le curăț.”

Purna locuiește într-o țară pe care Misiunea Adventistă nu o identifică pentru a proteja lucrarea sa în mijlocul unei populații potrivnice creștinismului. Aflați mai multe despre pionierii Misiunii Globale de pe site-ul web al Misiunii Adventiste: bit.ly/GMPioneers.

TRIMESTRUL 4

Un sentiment apăsător în tabără

de Andrew McChesney

Un sentiment straniu și apăsător pusese stăpânire pe cabana roșie din lemn, în timp ce opt fete din Alaska se pregăteau de culcare în Tabăra Polaris, o tabără de vară adventistă din sud-vestul Alaskăi. Toate fetele simțeau lucrul acesta. Și cei doi supraveghetori ai cabanei simțeau lucrul acesta. Era o senzație de rău, un simțământ de nenorocire inexplicabil.

Una dintre supraveghetoare, Rachel, în vârstă de douăzeci și unu de ani, era epuizată fizic, dar nu putea dormi. Simțea că îngerii cei răi erau prezenți într-un număr mai mare decât de obicei. S-a gândit la cele opt adolescente din cabana ei. Multe dintre ele fuseseră abuzate, își făceau rău singure și se luptau cu drogurile. Unchiul uneia dintre fete era șaman. Rachel s-a ridicat și a pus lemne pe focul din soba mică și neagră. În Alaska, nopțile sunt răcoroase chiar și în luna august. Tânăra a început să cânte despre Isus. Fiind timidă de felul ei, nu îi plăcea să cânte, mai ales de una singură, dar acum buzele ei au izbucnit în cântare. În timp ce cânta, Rachel a trecut pe la fiecare pat și s-a rugat cu fiecare adolescentă în parte. În cele din urmă, fetele au adormit.

Ulterior, Rachel a cântat și s-a rugat cu fetele în fiecare noapte.

Într-o seară, în timp ce trecea printre paturi, a întreat o fată dacă avea vreo cerere de rugăciune.

— Da, a spus fata. Vreau să mă rog să fiu protejată.

— Protejată de ce? a întreat-o Rachel.

Fata i-a povestit că în întunericul nopții anterioare cineva a strâns-o de gât. În timp ce se chinuia să respire, a văzut o lumină strălucitoare, iar ființa nevăzută i-a dat drumul. În lumina strălucitoare era un înger care i-a spus să nu se teamă. Pacea a pus

imediat stăpânire pe ea. A adormit și nu a mai pomenit despre acel incident până când a vorbit cu Rachel.

După ce Rachel s-a rugat împreună cu ea, fata a devenit mai interesată de Isus. Era o fată liniștită, care nu spunea prea multe, dar, în mod clar, în inima ei a fost plantată o sămânță.

Rachel a fost încântată când fata a revenit în tabără câțiva ani mai târziu, ca să se pregătească pentru a face parte din echipa de angajați.

Rachel Carle, care predă acum la o școală adventistă din Sitka (Alaska), face în continuare voluntariat în Tabăra Polaris, locul în care a fost martora realității marii lupte dintre bine și rău pe vremea când era o tânără supraveghetore.

„Perioada în care am lucrat la Polaris mi-a arătat că există oameni în Statele Unite care nu îl cunosc pe Isus”, mărturisește ea. „Faptul că am lucrat în această tabără a fost motivul pentru care am decis să devin profesor în Alaska.”

Vă mulțumim pentru darurile oferite în Sabatul al treisprezecelea din 2016, care au ajutat la repararea și extinderea Taberei Polaris, pentru ca tot mai mulți copii să poată participa. O parte a darurilor din Sabatul al treisprezecelea din acest trimestru va ajuta la deschiderea unui centru de influență în cadrul bisericii adventiste din Bethel (Alaska). Biserica din Bethel trimite anual copiii din localitate în Tabăra Polaris.

Sabatul 2 – 12 octombrie 2024

Redeșteptare în Columbia rurală

de Andrew McChesney

Pablo nu auzise niciodată de adventiști. Liderul populației indigene sikuani, din Columbia, se afla departe de casă când a fost invitat la un serviciu de închinare.

— Sâmbăta aceasta vom avea o întâlnire, i-a spus cineva. Vino și tu!

Pablo a mers la serviciul de închinare de dimineață și a văzut că oamenii studiau Biblia. S-a întors pentru serviciul de închinare de după-amiază și i-a auzit pe oameni punând întrebări biblice. A fost uimit de faptul că tânărul misionar Cristian Camilo, care condusesese serviciul de închinare de dimineață, răspundea la fiecare întrebare din Biblie.

Când a avut ocazia, a pus și el o întrebare:

— Ce trebuie să fac pentru a deveni membru al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea?

— Putem începe o serie de studii biblice, i-a răspuns Cristian.

Tânărul i-a dat lui Pablo un set de douăzeci de studii biblice în limba sa maternă, sikuani. Pablo a fost încântat și a cerut studii și pentru restul familiei sale.

Cristian i-a dat lui Pablo o Biblie și i-a promis că va merge la el în comunitate cu mai multe studii pentru familia sa.

Cristian era responsabil de o zonă vastă, așa că au trecut trei luni până când a reușit să-l viziteze pe Pablo. A călătorit împreună cu doi adventiști sikuani, fiindcă altfel nu ar fi reușit să găsească satul lui Pablo.

Pablo l-a primit pe Cristian cu bucurie și l-a anunțat că a terminat cele douăzeci de studii biblice. I-a spus că a ținut studii biblice pentru familia sa și pentru restul comunității și că cincisprezece persoane erau gata să fie botezate.

Cristian, care sosise într-o zi de vineri, și-a petrecut restul zilei răspunzând la întrebări biblice și verificând dacă oamenii erau pregătiți pentru botez. Când a apus soarele, a ținut un program de închinare.

În dimineața zilei de Sabat, Cristian a predicat. După aceea, cineva a spus:

— Este un lac acolo!

— Vrem să fim botezați chiar acum! a adăugat altcineva.

În Sabatul acela, au fost botezate cinci persoane: Pablo, mama sa, cei doi frați ai săi și o cumnată.

Astăzi, Pablo ține studii biblice pentru semenii săi.

„Sunt mulți oameni flămânzi după Cuvântul lui Dumnezeu în comunitatea lui Pablo”, mărturisește Cristian. „La fel ca Pablo, sunt mulți oameni care așteaptă să fie evanghelizați.”

Vă mulțumim că vă rugați pentru misionarii care, asemenea lui Cristian, se confruntă cu provocări uriașe pentru a ajunge la grupurile de oameni neevanghelizate din Columbia și din alte părți ale lumii!

Sabatul 3 – 19 octombrie 2024

O sămânță de Sabat

de Andrew McChesney

Un bărbat amerindian a pășit pe șantierul de construcții.

— Ce construți aici? a întrebat el, urmărindu-i pe voluntari cum așezau pereții din lemn pe fundația de beton a Centrului All Nations din Wapato, un oraș din statul american Washington. Încă o biserică? a adăugat el clătinând din cap. Voi nici măcar nu știți ce zi a săptămânii trebuie să țineți...

Unul dintre liderii de șantier, Jeff Weijohn, a început o discuție cu bărbatul, care nu auzise niciodată de adventiști. Bărbatul avea impresia că noua biserică urma să fie deschisă pentru închinare duminică, dar el credea că Dumnezeu trebuia venerat sâmbăta.

Jeff a fost surprins.

„Auzeam pentru prima dată că unii amerindieni au o istorie de păzire a Sabatului”, a declarat Jeff într-un interviu.

Mai târziu, Jeff a cerut explicații unui istoric familiarizat cu trecutul amerindienilor. Istoricul a confirmat că unul sau două triburi din Rezervația indiană Yakama, unde se află Wapato, cre-

deau, în mod tradițional, că ziua a șaptea era ziua Domnului și i se închinau în ziua aceea.

Conștientizarea faptului că Dumnezeu plantase o sămânță de Sabat în inimile amerindienilor i-a însuflețit pe Jeff și pe soția sa, Terri, în misiunea de evanghelizare a acestora.

Programul de evanghelizare a început cu ajutorul unei colecte din Sabatul al treisprezecelea, din anul 1990. Un element important al programului este Centrul All Nations, care a fost deschis în 2001 și a fost proiectat ca o clădire multifuncțională. Acesta are o zonă de închinare, unde oamenii se adună pentru închinare; o cantină, unde se mănâncă și unde are loc o masă anuală cu ocazia Zilei Mamei, care atrage în jur de trei sute de persoane; un teren de volei și unul de baschet, unde vin circa două sute de copii împreună cu părinții lor. Centrul mai oferă tabere de zi, școli biblice de vacanță și meditații după școală.

Amerindienii și alte persoane pot închiria diferite spații. „Unul dintre motivele pentru care am construit acest centru a fost acela că membrii comunității nu aveau unde să se întâlnească”, a declarat Jeff.

Un caz remarcabil a fost acela când un lider amerindian a ales acest spațiu în locul unui cazinou deținut de nativi, pentru a organiza seminare de sănătate. Bărbatul susținea că jocurile de noroc îi distrug poporul. „Faptul că nu voia să aibă nimic de-a face cu cazinoul a fost o adevărată mărturie”, a declarat Jeff.

Conceptul centrului, care le respectă cultura, s-a dovedit atât de reușit, încât a fost reprodus și în alte zone, inclusiv în Canada, a mai spus el.

Vă mulțumim pentru darurile oferite în Sabatul al treisprezecelea, care continuă să facă diferența! Rugați-vă ca Dumnezeu să le folosească pentru a proclama Evanghelia veșnică oricărui neam, oricărei seminții, oricărui norod și oricărei limbi!

Puterea rugăciunii în Uzbekistan

de Andrew McChesney

O ambulanță a transportat-o de urgență pe Nigora, o femeie în vârstă de treizeci și șase de ani, la spitalul din Tașkent, Uzbekistan. De-abia mai putea să vorbească. Avea brațele amorțite și se chinuia să înghită. Medicul nu a putut să-i pună un diagnostic.

În luna petrecută în spital, starea Nigorei s-a agravat. Nu putea să doarmă mai mult de cincisprezece minute pe zi. Radiografiile arătau o activitate neobișnuită în creierul ei.

Apoi, un alt medic a spus că Nigora avea o boală terminală. Acesta nu mai întrevedea nicio speranță.

Nigora nu credea în Isus, dar avea niște vecini adventiști de ziua a șaptea care credeau. Aceștia au vizitat-o la Terapie intensivă și i-au cerut permisiunea de a-l invita pe pastorul lor să vină să se roage împreună cu ea.

— Nu, nu, s-a opus Nigora. Nu mă simt bine. Plus că arăt groaznic. Spuneți-i să vină când mă voi simți mai bine!

Dar vecinii au insistat.

— Lasă-l să vină și să se roage pentru tine! au spus ei.

Nigora a acceptat cu reticență. A doua zi, pastorul și soția lui au venit la patul Nigorei. Pastorul a citit Psalmul 23, i-a uns fruntea cu untdelemn și s-a rugat: „Doamne, dă-i sănătate surorii noastre, dă-i vindecare deplină!” Nigora nu a simțit nicio diferență după rugăciune.

A doua zi, pastorul și soția lui s-au întors. Pastorul a citit iar din Biblie, a uns-o cu untdelemn și s-a rugat. Din nou, Nigora nu a simțit nimic diferit. Dar, în noaptea aceea, a putut să doarmă mai multe ore, nu doar cincisprezece minute.

A treia zi, pastorul și soția lui au revenit. Iarăși a citit din Biblie, a uns-o cu untdelemn și s-a rugat. Din nou, Nigora nu a simțit nicio

diferență, dar a dormit toată noaptea. După aceea, a dormit bine în fiecare noapte. Pastorul și soția lui au continuat să o viziteze. Treptat, vorbirea Nigorei s-a îmbunătățit. Mâinile și picioarele ei au început să funcționeze. Radiografiile de la spital au arătat că activitatea ei cerebrală revenise la normal. Doctorul era uimit.

— Este imposibil să-ți fi revenit complet! a exclamat doctorul. Mai ales atât de repede...

La patru luni după ce pastorul începuse să se roage pentru ea, Nigora putea să conducă mașina și se întorsese la serviciu.

Femeia care nu crezuse în Dumnezeu l-a dat slavă pentru recuperarea ei.

„Este o minune a lui Dumnezeu!” mărturisește ea.

Nigora este bucuroasă că are vecini cărora le-a păsat de ea. „Îi sunt foarte recunoscătoare lui Dumnezeu pentru că mi-a dat astfel de prieteni, care sunt ca o familie”, a declarat ea în cadrul unui interviu acordat pentru *Adventist Mission*.

Deși crede în Dumnezeu, Nigora nu l-a dăruit încă inima ei. Un factor descurajator poate fi faptul că mulți locuitori din Uzbekistan îi consideră pe adventiștii de ziua a șaptea membri ai unei secte.

Rugați-vă pentru Nigora și pentru toți cei care au fost martori ai puterii lui Dumnezeu în viața lor, dar nu au luat încă o decizie pentru El!

Sabatul 5 – 2 noiembrie 2024

Carte nedorită primită prin poștă

de Andrew McChesney

Rob Schetky, un ofițer de marină în retragere, se chinase să înțeleagă Biblia și semnificația ei în cea mai mare parte a vieții sale.

Cândva agnostic, Rob căuta voia lui Dumnezeu, dar Sabatul constituia o problemă. Se enerva atunci când oamenii lipseau de la biserică și se angajau în activități cotidiene în ziua de duminică.

— De ce jucați golf duminica? îi apostrofa el.

Dar în sinea lui se întreba: „Unde spune în Biblie că Dumnezeu a schimbat ziua de închinare?”

Rob a încetat să mai meargă la biserică. Se afla în căutarea unei noi biserici în Fairbanks, Alaska, când a primit prin poștă o carte pe care nu o comandase „Ce titlu interesant!” s-a gândit el, examinând cartea. „Mă întreb la ce se referă *Tragedia veacurilor...*”

Ieșind din oficiul poștal, a trecut pe lângă un teanc de cărți *Tragedia veacurilor* pe care alți oameni le aruncaseră pe o tejghea. Cartea fusese expediată în masă.

Ajuns acasă, Rob a fost captivat de carte. S-a entuziasmat când a citit cum omul, nu Dumnezeu, schimbase ziua de închinare. „Uau!” s-a gândit el. „Cineva povestește istoria bisericii într-un mod foarte logic.”

Sunând un prieten, i-a spus:

— Am găsit o mare istorie a creștinismului. Se numește *Tragedia veacurilor*.

Mai târziu, prietenul l-a sunat înapoi.

— Trebuie să stai deoparte, l-a avertizat el. Aceasta este Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Sunt un cult!

Rob a fost surprins. Nu observase numele autoarei cărții, Ellen G. White, și nici faptul că ea fusese cofondatoarea Bisericii Adventiste.

— Nu, nu sunt un cult, a spus el. Ei doar cred în Cuvântul lui Dumnezeu.

După conversație, Rob s-a întrebat dacă existau adventiști care să se închine în Fairbanks. Căutând pe internet, a găsit o biserică situată la doar zece minute de mers cu mașina. În ziua de Sabat, și-a luat Biblia și *Tragedia veacurilor* și a mers la biserică. Citea cartea de mai puțin de o lună.

Prima persoană care l-a întâmpinat la biserică a fost un instructor de la Școala de Sabat, Helen. Ea și-a manifestat uimirea când a aflat că venise datorită cărții *Tragedia veacurilor*.

— Tocmai mi-ai făcut praf toate nemulțumirile! i-a spus ea.

Helen se îngrijorase că dimensiunea mică a textului cărții o făcea imposibil de citit. Cu toate acestea, Rob citise deja trei sferuri din carte – și venise la biserică pentru a învăța mai mult.

Astăzi, șapte ani mai târziu, Rob are șaptezeci de ani și este diacon al bisericii. Încă citește zilnic Biblia și scrierile lui Ellen G. White. „Când am găsit Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, am găsit un cămin și am găsit adevărul”, mărturisește el.

Alăturați-vă bisericii adventiste mondiale în 2024, în promovarea și distribuirea în masă a cărții „Tragedia veacurilor”!

Sabatul 6 – 9 noiembrie 2024

Nu am trimis pe nimeni!

de Andrew McChesney

Vreme de patru ani, Donaldo Velasquez a vizitat în fiecare vineri o închisoare columbiană pentru a predica despre Isus. Dar într-o vineri nu a putut să meargă la închisoare. Lucra ca tâmplar, iar un client avea nevoie urgentă de ajutorul său. Mai mult, Donaldo avea nevoie de bani.

Doar patru adventiști de ziua a șaptea – Donaldo, alți doi membri ai bisericii și pastorul lor – aveau permisiunea de a vizita închisoarea din Acacias, iar Donaldo le-a cerut ajutorul.

— Nu pot, sunt prea ocupat, a spus Ranses.

Nici Pedro nu putea merge. Pastorul și-a cerut scuze, spunând că e plecat din oraș.

Donaldo a plâns și s-a rugat. Când soția sa, Jesusita, l-a întrebat ce s-a întâmplat, el i-a explicat că nu voia să lipsească de la întâlnirea cu deținuții, dar că era nevoit să lucreze.

— Du-te și fă-ți treaba, i-a spus Jesusita. Dumnezeu va purta grijă!

În următoarea ocazie când Donaldo a vizitat închisoarea, treizeci și opt de deținuți au venit să îl asculte predicând. Donaldo era însoțit de un alt membru al bisericii, pe nume Pedro.

— Unde este bărbatul care a venit ultima dată? a întrebat un deținut.

— Nu am trimis pe nimeni! a răspuns Donaldo.

— Ba da, ați trimis, a spus un alt deținut. Cineva a venit și ne-a predicat.

— Imposibil, noi nu am trimis pe nimeni, a insistat Donaldo, sugerând că poate predicatorul ar fi aparținut unei alte confesiuni.

— Nu, nu, au spus deținuții. Îi cunoaștem pe toți cei care au permisiunea să ne viziteze. Acest om nu ne-a mai vizitat niciodată, dar nu era de la altă biserică.

Donaldo a întrebat despre predica bărbatului, sperând să găsească un indiciu cu privire la identitatea acestuia. Deținuții au spus că acesta vorbise despre Sabatul zilei a șaptea.

Uimit, Donaldo a întrebat:

— Cum arăta?

Deținuții l-au descris ca fiind un bărbat înalt, bine îmbrăcat, care purta o cămașă albă. Au spus că știa atât de bine Biblia, încât, cel mai probabil, era profesor.

Pedro i-a atins brațul lui Donaldo.

— Un înger trebuie să fi venit și să le fi predicat, a spus el. Aceasta e singura explicație.

Însă Donaldo nu era convins. S-a dus la gardianul care consemna vizitatorii. Gardianul, prieten cu Donaldo, s-a uitat în registrul din calculator și a clătinat din cap.

— Nu a venit nimeni în ziua aceea, a spus el.

Uimit, Donaldo a exclamat:

— Acum nu mai am nicio îndoială că îngerul Domnului a venit să îți învețe din Biblie în locul meu!

Întorcându-se la deținuți, le-a spus că, cel mai probabil, au fost vizitați de un înger.

Au trecut șase ani și aproape toți cei treizeci și opt de deținuți și-au dăruit inimile lui Isus prin botez. Donaldo a spus că nu va uita niciodată ziua aceea.

„Chiar dacă pare o poveste incredibilă, eu cred că Dumnezeu și-a trimis mesagerul ceresc”, mărturisește el.

Vă mulțumim pentru darurile oferite în Sabatul al treisprezecelea, care au sprijinit două proiecte misionare din Columbia în trimestrul precedent!

Sabatul 7 – 16 noiembrie 2024

De la căutător de insigne la angajat al taberei

de Andrew McChesney

Întreaga familie a lui Jacob Pierce adora să facă schimb de insigne. La Camporeea Internațională pentru Exploratori din Statele Unite, membrii familiei lui Jacob încercau să facă rost de insigne noi.

La un moment dat, mama a văzut un bărbat cu o insignă din Alaska. Fiindcă știa că Jacob iubea Alaska, a încercat să-l convingă pe bărbat să facă schimb.

— Nu pot face schimb, i-a zis acesta. Este o insignă specială pentru pastorii din Alaska.

Interesul mamei a sporit și mai mult.

— Cu ce vă ocupați în Alaska? I-a întrebat ea.

Bărbatul s-a prezentat ca fiind Tobin Dodge, director al Alaska Camps, o inițiativă misionară a Conferinței din Alaska a Bisericii

Adventiste de Ziua a Șaptea, care sponsorizează anual tabere pentru copiii cu vârste cuprinse între opt și șaptesprezece ani.

— Ar putea să lucreze și fiul meu acolo? a întreat mama.

— Da, acceptăm consilieri stagiați începând cu vârsta de șaisprezece ani și consilieri începând cu vârsta de optsprezece ani, i-a explicat el.

Jacob a fost încântat de ideea de a-și petrece vara în Alaska. S-a alăturat personalului taberei și a mers trei ani la rând.

„Experiența din tabără poate fi o provocare”, mărturisește el. Într-un an, s-a bucurat să petreacă timp cu un băiat din Alaska, la Tabăra Polaris, situată pe lacul Aleknagik, în sud-vestul Alaskăi. Aveau un interes comun pentru natură și au urcat pe muntele Jackknife, care se înalță deasupra taberei. Dar băiatul nu voia să se comporte frumos. Folosea un limbaj vulgar și părea mai interesat să promoveze superstiții decât să asculte adevărul biblic. La un moment dat, a dat vina pe un băiat care omorâse un păianjen într-o zi ploioasă, spunând:

— Dacă omori un păianjen, plouă!

Iacob era din ce în ce mai deranjat de atitudinea prietenului său. Dar, la sfârșitul taberei, l-a îmbrățișat pe băiat și s-a îndreptat spre tatăl lui. În timp ce îi privea pe cei doi, Jacob a început să înțeleagă brusc comportamentul băiatului. Acesta se creștea practic singur.

„Cei mai mulți copii nu au niciun fel de experiență creștină”, a declarat Jacob într-un interviu acordat în cadrul Taberei Polaris. „Lucrul acesta face ca tabăra să fie cu adevărat o revelație și, pentru mine, un câmp misionar uimitor.”

El a mai declarat că bătăliile spirituale din Tabăra Polaris sunt diferite de cele din alte tabere de vară sponsorizate de Conferința din Alaska, deoarece aceasta este alcătuită aproape în întregime din copii nativi din Alaska, care se confruntă adesea cu traume, superstiții și abuz de substanțe.

„Dar merită să fii aici”, mărturisește el. „Este o chemare mai puternică decât oricare alta. Dumnezeu chiar are nevoie de voluntari aici. Acesta este cu adevărat un câmp misionar.”

Vă mulțumim pentru darurile din Sabatul al treisprezecelea din 2016, care au ajutat la repararea și extinderea Taberei Polaris, astfel încât tot mai mulți copii să o poată frecventa. O parte din darurile Sabatului al treisprezecelea din acest trimestru va ajuta la deschiderea unui centru de influență în cadrul bisericii adventiste din Bethel, Alaska. Biserica din Bethel trimite anual copii din localitate în Tabăra Polaris.

Sabatul 8 – 23 noiembrie 2024

Sincronizarea perfectă a lui Dumnezeu

de Andrew McChesney

Zurab se considera creștin, dar relația lui cu Dumnezeu se rezuma la aprinderea unor lumânări într-o catedrală din fosta republică sovietică Georgia. Avea o Biblie acasă, dar o ridica numai pentru a o șterge de praf.

Dintr-odată, conștiința a început să-l mustre. S-a întrebat în sinea lui: „Dacă sunt creștin, de ce nu citesc Biblia?” În mod inexplicabil, l-a cuprins dorința de a citi Biblia.

A luat Biblia și a citit-o de la cap la coadă. A aflat pentru prima dată despre Sabatul zilei a șaptea. Surprins, a căutat mai multe informații pe internet. A urmărit aproximativ o sută de predici pe YouTube și a fost atras de un predicator care explica Biblia în mod clar. Predicatorul s-a identificat ca fiind adventist de ziua a șaptea și a spus că biserica era formată din milioane de membri care respectau Sabatul zilei a șaptea.

Zurab nu auzise niciodată de adventiști și nu îi surâdea ideea de a deveni unul dintre ei. Mulți georgieni cred că adventiștii fac

parte dintr-o sectă. A căutat pe internet o altă biserică care să se închine în ziua a șaptea și să practice celelalte adevăruri biblice pe care le descoperise, dar fără niciun rezultat.

Așa că, într-o dimineață de Sabat, s-a prezentat la o biserică adventistă din capitala Georgiei, Tbilisi. A stat afară, neștiind dacă să intre sau nu. Apoi, ușa s-a deschis și cineva l-a invitat înăuntru.

Zurab a fost primit cu căldură.

— Este prima dată când vizitați biserica adventistă? l-a întrebat cineva.

— Da, este prima dată, a răspuns el.

— Minunat! a exclamat altcineva. Ar trebui să veniți și la programul nostru de evanghelizare.

S-a dovedit că biserica plănuia să organizeze întâlniri de evanghelizare începând chiar din seara aceea. Zurab a participat la serviciul de închinare de dimineață și la întâlnirea de evanghelizare de seara. După aceea, a revenit în fiecare seară timp de două săptămâni. La final, a fost botezat.

Astăzi, Zurab, în vârstă de treizeci și șase de ani, are o relație nouă cu Dumnezeu. Citește Biblia în fiecare zi și o împărtășește cu soția și cei doi băieți ai săi, care îl însoțesc la biserică în zilele de Sabat. Zurab este uimit de modul în care s-au sincronizat toate lucrurile – dorința lui de a citi Biblia, descoperirea Sabatului și a predicatorului online, precum și vizitarea bisericii adventiste în ziua în care avea loc prima întâlnire de evanghelizare.

El nu a mers la biserică datorită unei inițiative misionare, dar spiritul misionar al membrilor bisericii l-a făcut să se simtă binevenit.

„Toate lucrurile s-au sincronizat perfect”, mărturisește el emoționat.

O parte din darurile Sabatului al treisprezecelea a fost destinată unui centru de sănătate din Georgia. Rugați-vă ca Dumnezeu să atragă oamenii la centru, așa cum l-a adus și pe Zurab la biserică!

Te rog, rămâi!

de Andrew McChesney

La ora 20:00, un cuplu în vârstă bătea la ușa casei pastorale de lângă Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Savoonga, Alaska. Nu era târziu. Soarele de vară încă strălucea puternic pe cer. Nu avea să apună până la ora 02:30 dimineața. Populația siberiană yupik, care trăiește pe Insula St. Lawrence, situată la est de Rusia, în Marea Bering, nu avea să meargă la culcare decât peste câteva ore.

Eugene și Marie, care aveau în jur de optzeci de ani, nu au mai așteptat ca să le deschidă ușa cineva. De regulă, nimeni nu așteaptă ca proprietarul să deschidă ușa în satul acela izolat, cu o populație atât de mică. Toată lumea bate la ușă și intră. Cuplul dorea să vorbească cu vizitatorul care stătea în casa pastorală.

Vizitam insula cu scopul de a colecta experiențe pentru *Adventist Mission*. Marie mi s-a adresat direct.

— Sunteți pastor? m-a întrebat ea.

Ochii ei s-au umplut de emoție când am clătinat din cap.

— Te rog să rămâi, a spus ea cu blândețe. Avem nevoie de cineva care să țină biserica deschisă și să ne învețe.

Biserica se închisese de mai multe ori de când fusese construită, în anul 1972. La fel și casa pastorală. Pastorii locuiseră acolo și predicaseră pentru o vreme, dar apoi, în următoarele două decenii, prezența adventistă se micșorase până aproape de zero.

În anul 2010, biserica fusese redeschisă, când doi asistenți medicali pensionari din Carolina de Nord, Bill și Elouise Hawkes, sosiseră ca lucrători biblici în cadrul programului de evanghelizare Arctic Mission Adventure al Conferinței din Alaska, adresat nativilor din Alaska. Bill murise în 2016, iar Elouise rămăsese acolo. Cu puțin timp înainte de vizita mea, Elouise plecase din motive de sănătate.

Marie îi simțea teribil de mult lipsa lui Elouise și vorbea despre cum aceasta îi invita pe săteni să ia masa la ea acasă și despre cum pregătea pachete cu alimente.

— Avem nevoie de ea, a spus Marie.

Nu am întâlnit-o niciodată pe Elouise. Fusese foarte entuziasată și de ajutor în timpul schimbului de e-mailuri pentru călătoria mea. Respectul meu a crescut pe măsură ce am auzit mai multe despre dragostea ei pentru săteni.

La ora 21:00, când conversația noastră s-a încheiat, Marie s-a uitat din nou la mine.

— Te rog, a insistat ea, rămâi! Avem nevoie de cineva care să ne învețe despre Dumnezeu.

În privirea ei rugătoare am surprins sentimentul de compasiune pe care trebuie să-l fi simțit Isus în timpul misiunii Sale pământești. „Când a văzut gloatele, I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor” (Matei 9:36). Nu am vrut să plec. Mă durea inima pentru oame-nii prețioși din Savoonga și pentru cele două sute de comunități indigene din Alaska. Doar unsprezece dintre aceste comunități au prezență adventistă.

Când inima lui Isus a fost îndurerată, El „a zis ucenicilor Săi: «Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui” (Matei 9:37,38).

Rugați-vă pentru Savoonga! Rugați-vă pentru Alaska! Vă mulțumim pentru darurile oferite în Sabatul al treisprezecelea din acest trimestru, care vor ajuta la deschiderea unui centru de influență în Bethel (Alaska), pentru a împărtăși dragostea lui Dumnezeu localnicilor din Alaska.

Cadou pentru o femeie bine îmbrăcată

de Andrew McChesney

O femeie bine îmbrăcată a intrat cu mașina în parcare la Conferința Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Magdalena de Sus, Bogota, Columbia.

— Sunteți creștini? I-a întrebat ea pe paznicul parcării.

— Da, a răspuns Ruben Campos, în vârstă de cincizeci și doi de ani.

— Ce religie aveți? a întrebat ea.

— Suntem adventiști de ziua a șaptea, a spus el. Vă putem ajuta cu ceva?

— Cineva mi-a spus că adventiștilor nu le place să-i ajute pe alții, a zis ea.

Ruben a fost surprins.

— Lăsați-ne să vă ajutăm, a contrazis-o el. Suntem gata să slujim.

Femeia a întrebat dacă își poate lăsa mașina în parcare la biserică. Apartamentul ei se afla în apropiere, dar nu avea parcare, și nu se simțea în siguranță să-și lase mașina pe stradă noaptea.

— Da, puteți parca aici, a spus Ruben.

— Cât ar costa? a întrebat ea.

— Nu vă va costa nimic, a spus Ruben. Va fi cadoul nostru pentru dumneavoastră.

— Mulțumesc! a exclamat femeia. Pot să vă îmbrățișez?

În seara aceea, femeia și-a lăsat mașina în parcare. S-a întors în noaptea următoare. În a treia noapte, i-a cerut lui Ruben o Biblie. Mai apoi, cei doi au început să studieze Biblia împreună. Ruben i-a adus un scaun. Femeia stătea afară, iar el stătea în cabina lui în timp ce studiau. După o lună, femeia i-a spus lui Ruben că vrea să i-l prezinte pe soțul ei. L-a sunat pe bărbat de pe telefonul mobil.

— El este persoana cu care studiez Biblia și vreau să fiu botezată, a spus ea.

Soțul femeii era un ofițer militar columbian și se afla temporar într-o misiune în străinătate. Bărbatul i-a spus lui Ruben că și el dorea să studieze Biblia.

— Putem începe când mă întorc în Columbia, a spus el.

E posibil ca Ruben să fi fost cel mai fericit paznic de parcare din Columbia atunci când femeia a fost botezată într-o biserică adventistă din Bogota. El așteaptă acum ca soțul femeii să se întoarcă în țară pentru studii biblice.

Isus S-a angajat în misiuni de evanghelizare prin slujirea altora. El a spus: „Fiul omului n-a venit ca să l se slujească, ci El să slujească” (Matei 20:28). Ruben caută să-l urmeze exemplul.

„Putem avea impact asupra multor vieți dacă slujim”, mărturisește Ruben, care lucrează de opt ani ca paznic al parcarii. „Cineva ar putea veni la tine în curând. Trebuie să fii gata să slujești, indiferent cine sau de unde ar fi acea persoană.”

Vă mulțumim pentru darurile oferite în Sabatul al treisprezecelea, care au sprijinit două proiecte misionare din Columbia în ultimul trimestru!

Sabatul 11 – 14 decembrie 2024

Un vis în Dallas

de Andrew McChesney

Samuel a spus că nu era interesat de studiile biblice.

— Dar ai bifat pe o fișă de înscriere că ești interesat, i-a spus interlocutorul său, un lucrător biblic din cadrul primei biserici adventiste din Dallas, statul american Texas.

El și alți lucrători biblici îi contactau pe cei care completaseră o serie de fișe distribuite de biserică.

— Ei bine, nu sunt interesat, a spus Samuel.

Bărbatul a pus deoparte fișa pe care Samuel bifase că era interesat de studii biblice.

O săptămână mai târziu, un alt lucrător l-a sunat pe Samuel.

— Nu sunt interesat, a repetat Samuel.

Săptămâna următoare, lucrătorul biblic l-a sunat din nou.

— Cât ar costa studiile biblice? a întrebat Samuel.

— Nimic.

La primul studiu biblic, Samuel a spus că el și soția lui se aflau în căutarea unei biserici. Fiul lor îi invitasese la biserica lui, dar se simțiseră jigniți de o predică despre papă și despre Sabatul zilei a șaptea.

— Nu voi mai pune niciodată piciorul într-o biserică adventistă de ziua a șaptea, a spus Samuel.

Lucrătorul biblic s-a rugat în tăcere și a continuat studiul biblic.

După câteva săptămâni, lucrătorul biblic l-a invitat pe Samuel la întâlnirile de evanghelizare care se desfășurau la biserica adventistă din Dallas. Se întreba ce va spune Samuel. Acesta a fost de acord să vină.

La prima întâlnire, Samuel a privit în jurul său cu mare interes. Clădirea avea o arhitectură unică, cu amvon rotunjit, un tavan rotunjit și rânduri curbate de bănci așezate în jurul amvonului. Samuel l-a căutat pe lucrătorul biblic.

— Trebuie să vorbesc cu tine, i-a spus el.

Acesta ajuta cu pregătirile pentru întâlnire și l-a întrebat pe Samuel dacă putea să mai aștepte puțin. Samuel a fost de acord și s-a așezat. A ascultat cu atenție predica evanghelistului bazată pe Daniel 2. După aceea, l-a căutat pe lucrătorul biblic și i-a spus cu bucurie:

— Vreau să fiu botezat!

Lucrătorul biblic a fost șocat și a exclamat:

— Ce?!

Samuel i-a mărturisit că, în urmă cu optsprezece ani, avusese un vis.

— În vis, Isus m-a condus la o biserică și mi-a spus: „Aceasta este biserica Mea!” Când am intrat în biserică în această seară, am recunoscut-o imediat. În sfârșit, am găsit biserica din visul meu. Vreau să fiu botezat!

Lucrătorul biblic l-a dus pe Samuel la evanghelist, care a fost la fel de surprins să audă despre vis. Ceea ce a făcut ca povestea să fie și mai interesantă a fost faptul că biserica arsesse și, în urmă cu treisprezece ani, fusese construită o nouă clădire. În vis, Samuel văzuse noua biserică, dar cu cinci ani înainte ca aceasta să fie construită.

„Totul este posibil atunci când cooperăm cu Dumnezeu în misiunea Sa”, a declarat evanghelistul Slavik Ostapenko, în prezent pastor al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din orașul Spokane, statul Washington.

Sabatul 12 – 21 decembrie 2024

Kingston găsește speranță

de Andrew McChesney

Un lucrător biblic a invitat mai multe persoane la Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Bethel, Alaska, ca să împărtășească unui vizitator de la *Adventist Mission* experiențele lor de viață. O parte din darurile Sabatului al treisprezecelea din trimestrul al patrulea, din 2024, va merge la repararea și extinderea bisericii, astfel încât aceasta să poată găzdui un centru de influență pentru misiune în Bethel.

Zburasem cu avionul în acest oraș de șase mii de locuitori pentru a aduna experiențe misionare în vederea promovării proiectului. Dar nimeni nu a venit la biserică la ora stabilită.

Lucrătoarea biblică Joy Anderson mi-a făcut semn cu mâna spre o pizza mare pe care o cumpărase în drumul ei spre biserică.

— Servește-te, a spus Joy, care s-a născut în Alabama și conduce biserica împreună cu un alt lucrător biblic. Speram că pizza îi va încuraja pe oameni să vină și să-și spună poveștile.

Kingston a fost surprins să constate că el era singura persoană prezentă. A luat o felie de pizza, s-a așezat și a vorbit despre motivul pentru care se închină în biserica adventistă.

Paznicul în vârstă de cincizeci și nouă de ani a spus că s-a luptat ani de zile cu alcoolul și drogurile în Hooper Bay, un oraș de o mie patru sute de locuitori din Delta Yukon-Kuskokwim, situat la nouăzeci de minute distanță de Bethel.

— Voiam să scap de viața mizerabilă pe care o duceam, a declarat el. Mi-am spus în sinea mea: „Dacă nu învăț din această lecție, dacă nu învăț din greșelile mele, oamenii vor crede că sunt prost.”

După o vreme, Kingston s-a mutat în Bethel, urmând calea multor locuitori din Delta Yukon-Kuskokwim, care au părăsit orașele mici în speranța unei vieți mai bune în Bethel, cea mai mare comunitate din vestul Alaskăi. Populația din Delta Yukon-Kuskokwim este formată în mare parte din nativi din Alaska, care sunt în principal yup'ik, cup'ik și athabascani.

Într-o zi, Steve, un adventist originar din Delta Yukon-Kuskokwim, l-a invitat pe Kingston la biserica din Bethel.

— M-a întrebat dacă sunt neliniștit sau deprimat, a spus Kingston. Eram curios unde se ducea, așa că m-am dus după el.

Kingston a găsit putere în petrecerea timpului cu alți oameni care frecventau biserica și care își depășiseră dependența de alcool sau de droguri.

— Ei m-au ajutat să stau departe de aceste lucruri, a spus el. Acest mediu m-a ajutat extrem de mult.

Kingston a declarat că este fericit, dar încă mai caută răspunsuri.

— Domnul vede totul, mărturisește el. Cu toții ne găsim răspunsurile cumva.

Rugați-vă pentru Kingston, care merge la biserică aproape în fiecare Sabat, dar încă nu a luat decizia de a se boteza! Vă mulțumim pentru darurile oferite în Sabatul al treisprezecelea! Acestea vor sprijini misiunea bisericii adventiste din Bethel în acest trimestru.

Sabatul 13 – 28 decembrie 2024

Cheia unui sat din Alaska

de Andrew McChesney

Pilotului misiunii, Jim Kincaid, i se părea dificil să zboare dintr-un sat izolat în altul prin Alaska. Decolarea și aterizarea în tufșuri erau partea ușoară. Găsirea unor inimi receptive la mesajul Evangheliei era partea dificilă.

După ce a aterizat cu micul său avion într-o așezare aflată la aproximativ două sute cincizeci de kilometri distanță de Fairbanks, Jim și-a dat seama că situația era relativ dificilă. Zbura cu avionul din sat în sat împreună evangheliștii prin literatură pentru a vinde Biblii și materiale creștine. Când a aterizat, mai multe mașini de teren au înconjurat micul avion. Ocupanții păreau tare neprimitori.

— Cine sunteți? i-a întrebat unul dintre ei.

— Ce faceți aici? i-a întrebat altul.

În acel moment, Jim și-a amintit un nume. Un bărbat din sat participase la una sau două întâlniri de evanghelizare pe care el le ținuse în Fairbanks în urmă cu ceva timp. Jim s-a întors către bărbatul aflat la intrarea în sat.

— Robert Frank este în localitate? i-a întrebat el.

Expresia de pe chipurile lor s-a schimbat imediat. Privirile furioase au făcut loc curiozității și, apoi, ospitalității.

— Oh, îl cunoașteți pe Robert Frank? a întrebat unul dintre ei.

— Vă vom duce la el! a spus altul.

Jim a fost dus imediat la Robert. Era ca și cum acesta ar fi deținut cheia satului.

Când a sosit Jim, Robert tocmai lua masa. Nu l-a recunoscut imediat pe pilot. Jim a trebuit să îi reamintească cum și de unde se cunoșteau. Dar apoi, Robert și-a amintit și a fost foarte prietenos. I-a oferit lui Jim chiar și o bucată de carne proaspătă de urs.

Astfel, Jim și evangheliștii prin literatură au reușit să intre într-un sat nou, care, altfel, le-ar fi fost inaccesibil. A fost suficient să cunoască numele cuiva.

Și Isus cunoaște numele oamenilor. Isus a spus că El, Păstorul cel Bun, „își cheamă oile pe nume și le scoate din staul” (Ioan 10:3).

Dacă Isus ne știe numele, nu ar fi bine ca și urmașii Săi să îi urmeze exemplul?

„Cunoașterea unei persoane, chiar dacă este vorba doar despre simpla cunoaștere a numelui, îți poate deschide calea către un sat întreg”, mărturisește Jim. „Este la fel ca în orice altă cultură. Simplul fapt că știi numele cuiva îți este de mare folos.”

O parte din darurile oferite în Sabatul al treisprezecelea din acest trimestru va ajuta la deschiderea unui centru de influență în Bethel, Alaska. Vă mulțumim pentru că plănuți un dar generos pentru acest Sabat!

